квітень 2012 - травень 2012
April 2012 - May 2012

ПРОМІНЬ
Promin

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК LII
КВІТЕНЬ - ТРАВЕНЬ 2012
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить що другого місяця
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Джералдін Наконечна
Референтки Променя
Карла Козак

Річна передплата в Канаді - $25.00
Передплата до інших країн -US$30.00
Одне число - $3.00 (Включає 'GST')
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
e-mail -***promin50@yahoo.ca***

PROMIN
published bi-monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
VOL. LII
APRIL - MAY 2012

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 289-337-4516
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Dr. Geraldine Nakonechny, C.M.
Chair, Promin Editorial Board
Carla Kozak

Administrator - Oksana Sushko
Telephone **289-337-4516**
Subscription in Canada - $25.00
Other Countries - US $30.00
Single copy - $3.00
(GST is included)
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ
Contents

1 Великодні Побажання .... Easter Greetings
5 Вісті з Централі СУК .... News from the National President
6 Великодні Традиції .... Easter Traditions
10 День Матері .... Mothers Day
16 Жіночі постаті .... Women of Influence
20 Життя і Культура .... Life and Culture
21 Нашим Найменшим .... For Our Children
22 Із Світу .... Around the World
24 Духовність .... Spirituality
27 Громадська Хроніка .... Community Events
33 Квіти Незабутнім .... In Memoriam

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund for our publishing activities.

Canadä

Союз Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
National Office
10611 - 110 Avenue
Edmonton AB T5H 1H7

Христос Воскрес!

Редактори журналу Промінь із Світлим Празником Воскресення Христового сердечно вітають

Його Високопреосвященство Юрія, Архиєпископа Вінніпегу і Середньої Єпархії, Митрополита Української Православної Церкви в Канади; Його Преосвященство Іларіона, Єпископа Едмонтону і Західньої Єпархії; Його Преосвященство Андрія, Єпископа Східньої Єпархії; Митрополита-емирита Івана; членів Світлої Консисторії і Канцлера Української Православної Церкви в Канаді, протопресвітера Віктора Лакусту; все духовенство та шановних добродійок, та всіх вірних УПЦК; Дост. Др. Джері Наконечну, крайову голову Союзу Українок Канади та центральну управу; Дост. Др. Антоніа Гараса, крайового голову Союзу Українців Самостійників і голів складових організацій; Дост. Конні Сеньків, голову дирекції Українського Музею Канади - Союзу Українок Канади; Провінційні управи та все членство; Редакційну Колегію Променя; крайові референтки; провінційні і льокальні референтки журналу, та всіх наших дорогих читачів, передплатників, жертводавців, дописувачів, та всіх тих, що підтримують журнал морально і фінансово

Christ is Risen!

At this joyous time of the Resurrection of our Lord Jesus Christ, the Editors of Promin extend best wishes to

His Emminence Yurij, Archbishops of Winnipeg and the Central Diocese, Metropolitan of the Ukrainian Orthodox Church of Canada; His Grace Ilarion, Bishop of Edmonton and the Western Eparchy; His Grace Andriy, Bishop of the Eastern Eparchy; Metropolitan Emeritus John; Rt. Rev. Protopresbyter Victor Lakusta, Chancellor of the Ukrainian Orthodox Church of Canada; Consistory Board, all clergy, their families, and the UOCC faithful;

Gerri Nakonechny, National President of the Ukrainian Women's Association of Canada;

Dr. Tony Harras, National President of the Ukrainian Self-Reliance League of Canada; Emil Yereniuk, National President of the Ukrainian Self-Reliance Association; Katrina Baziuk, National President CYMK - Ukrainian Orthodox Youth / Connie Senkiw, Chair of the Board, Ukrainian Museum of Canada - UWAC / Stephania Spytkowsky, President CYC Foundation / National and Provincial Executives and all members / Our Editorial Board, National Promin Conveners, Provincial and Local Promin Conveners, all subscribers, supporters and contributors

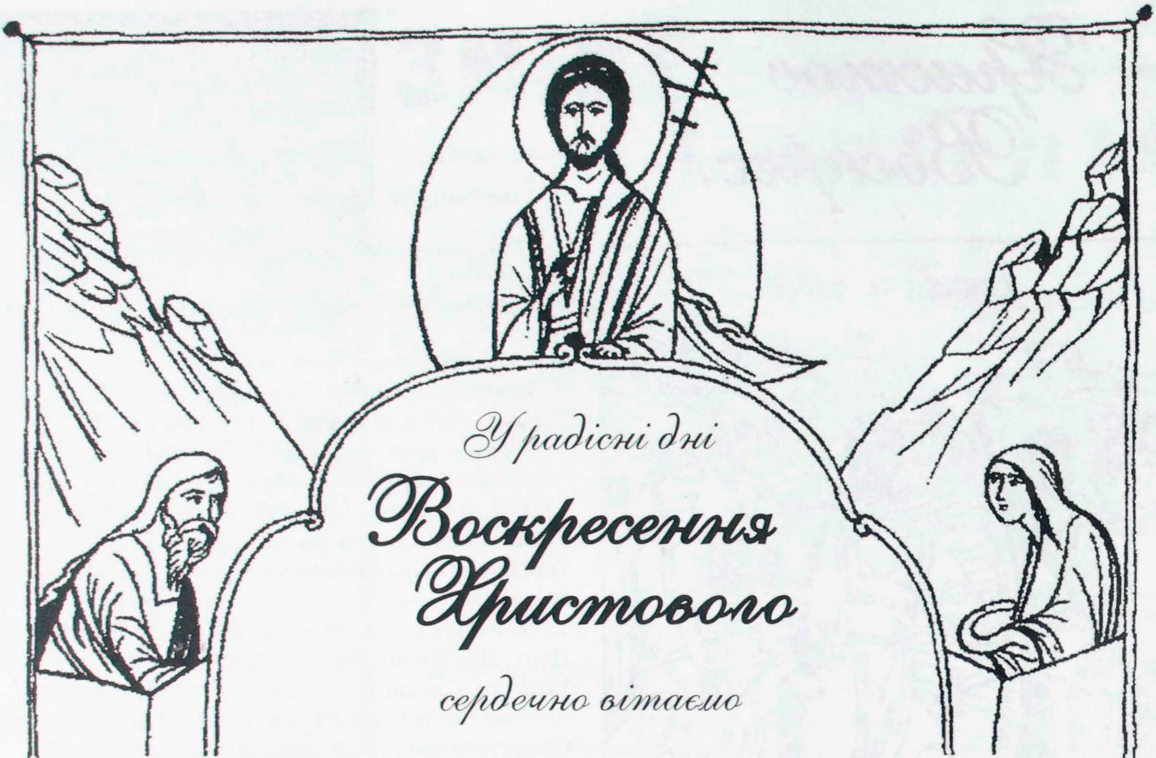

У радісні дні

Воскресення Христового

сердечно вітаємо

Його Високопреосвященство Юрія, Архиєпископа Вінніпеґу і Середньої Єпархії, Митрополита Української Православної Церкви в Канаді; Його Преосвященство Іларіона, Єпископа Едмонтону і Західньої Єпархії; Його Преосвященство Андрія, обраного Єпископа Саскатуну і Вікарія Середньої Єпархії; Митрополита-емирита Івана; членів Світлої Консисторії і Канцлера Української Православної Церкви в Канаді, протопресвітера Віктора Лакусту; все духовенство та шановних добродійок,
Все членство і прихильників ТУС, СУК, СУМК-УПМ, Фундацію СУС,
Інститути Св. Івана, Петра Могили і Св. Володимира,
Колегію Св. Андрея, Український Музей Канади - СУК і Філії Музею,
Редакцію журналу Промінь, Українського Голосу, Вісника, та увесь український народ в Україні та в розсіянні сущих.

Христос Воскрес!

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ
Др. Антоній Гарас, голова

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Др. Джері Наконечна, голова

ЗА ЦЕНТРАЛЮ ТОВАРИСТВА УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ
Омелян Єренюк, голова

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ - УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ
Катерина Базюк, голова

Христос Воскрес!

Із світлим празником Воскресення Христового щиро-сердечно вітаємо

Його Високопреосвященство Юрія, Архиєпископа Вінніпеґу і Середньої Єпархії, Митрополита Української Православної Церкви в Канади,
Його Преосвященство Іларіона, Єпископа Едмонтону і Західньої Єпархії,
Його Преосвященство Андрія, Єпископа Східньої Єпарахії, Митрополита-емирита Івана,
членів Світлої Консисторії і Канцлера Української Православної Церкви в Канаді, протопресвітера Віктора Лакусту,
все духовенство та шановних добродійок, та всіх вірних УПЦК,
Крайову голову Союзу Українок Канади Дост. Др. Джері Наконечну, Крайового голову Союзу Українців Самостійників Др. Антонія Гараса,
Крайового голову Товариства Українців Самостійників, Омеляна Єренюка,
Крайову голову СУМК-Української Православної Молоді Катерину Базюк,
Голову СУС Фундації Стефанію Шпитковську
Голову дирекції Українського Музею Канади - СУК Конні Сеньків,
Головного редактора "Променя", Орисю Сушко і редактора Оксану Сушко,
редакційну Колегію, референток, та всіх читачів журналу "Променя",
Проводи провінційних та місцевих управ складових організацій СУС
Дирекції Інститутів та Колегії Св. Андрея та редакцію "Українського Голосу" і "Вісника",
Президію Світового Конгресу Українців та Конгресу Українців Канади,
увесь український народ у Батьківщині та в діяспорі.

Бажають слідуючі:

UWAC, St. Andrew's Ladies Auxiliary, Edmonton AB
President - Lesia Perritt
Promin Convener - Marion Ostapchuk

UWAC, Olena Pchilka Branch, Yorkton SK
President - Mary Ann Trischuk
Promin Convener - Iris Heshka

UWAC, Sophia Rusova Branch, Etobicoke ON
President - Olia Kuch
Secretary - Constance Czorny

UWAC, Olha Kobylanska Branch, Saskatchewan
President - Vesper Kowalsky
Secretary - Carol Shinkewski

UWAC, Lesia Ukrainka Branch, Hamilton ON
President - Dobr. Larysa Makarenko
Secretary - Lina Smyniw

UWAC, Hanka Romanchych Branch, Saskatoon SK
President - Cec Kachkowski
Secretary - Mary Humen

UWAC, Lesia Ukrainka Branch, Vernon BC
President - Sophia Kniaz
Secretary - Gail Chez

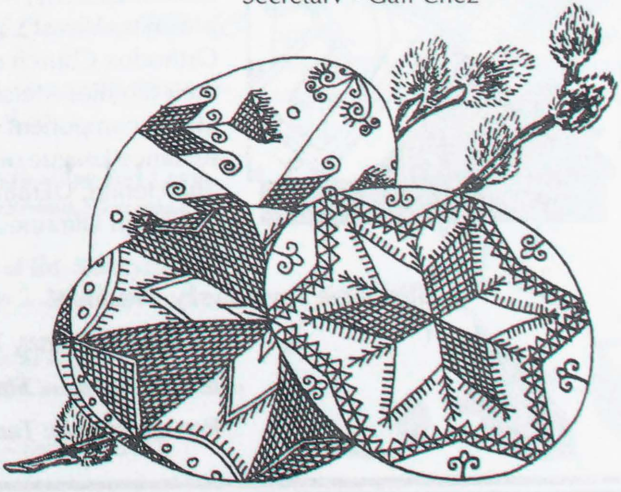

SUS FOUNDATION OF CANADA

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Бажаємо Всім радісних свят Воскресення Господнє!

Wishing all a blessed Easter and celebration of Christ's glorious Resurrection!

З нагоди радісних свят Воскресення Христового, щиро вітаємо Його Високо-преосвященство Юрія, Архиєпископа Вінніпеґу і Середньої Єпархії, Митрополита Української Православної Церкви в Канади; Його Преосвященство Іларіона, Єпископа Едмонтону і Західньої Єпархії; Його Преосвященство Андрія, Єпископа Східньої Єпарахії; Митрополита-емирита Івана; членів Світлої Консисторії і Канцлера Української Православної Церкви в Канаді, протопресвітера Віктора Лакусту; все духовенство та шановних добродійок, та всіх вірних УПЦК; всіх членів і жертводавців СУС Фундації; Провід і членство складових організацій СУС; редакції "Вісника", "Українського Голосу" і "Променя"; та ввесь український народ.

At this joyous time of the Feast of the Resurrection of our Lord, the SUS Foundation wishes to extend their most sincere greetings to His Emminence Yurij, Archbishops of Winnipeg and the Central Diocese, Metropolitan of the Ukrainian Orthodox Church of Canada; His Grace Ilarion, Bishop of Edmonton and the Western Eparchy; His Grace Andriy, Bishop of the Eastern Eparchy; Metropolitan Emeritus John; Rt. Rev. Protopresbyter Victor Lakusta, Chancellor of the Ukrainian Orthodox Church of Canada; Consistory Board, all clergy, their families,Members and Donors of the SUS Foundation; all the component organizations of the Ukrainian Self-Reliance League of Canada; the editorial Boards of Visnyk, The Herald, Ukrainian Voice, and Promin; and all Ukrainian people in Ukraine and throughout the world.

Stephania Spytkowsky, President ***Walter Mayewsky, Secretary***

J. William Strus, Treasurer

Stefan Franko ***Steve Pillipow***

Representative: Taras Zalusky

News from Geraldine Nakonechny, UWAC National President

Christ is Risen!
Truly He is risen!

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

The National Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada extends very warm and sincere greetings to you the readers of Promin, on the occasion of the Feast of the glorious Resurrection of our Lord Jesus Christ. We warmly greet our Church Hierarchy and Honoured Clergy who provide spiritual council and guidance.

May the joy of Christ's Resurrection bring you inner peace and fill your heart with Christian love. We pray that our Lord and Saviour Jesus Christ will grant us good health, wisdom, and spiritual strength to accomplish the worthwhile goals of our organization.

Mothers Day

As we celebrate Mother's Day, let us pause to remember the efforts made by our grandmothers and mothers to secure a better future for us. Let us remember the women who have given unselfishly to establish and maintain our organization. We express our gratitude and appreciation to the many women who continue to give generously of their time and talent to fulfill the goals of the Ukrainian Women's Association of Canada in their region. May God grant you good health, and much joy and satisfaction in the vital work that you do throughout the year.

Anketa

Thank you to the many branches that have submitted their Anketa. Branches that have not yet submitted the Anketa are asked to do so before the end of April.

Thank you also for your generous donations to Promin and the Ukrainian Museum of Canada.

Dates to Remember

58TH National USRL (CYC) Convention will be held in Saskatoon August 21 to 26, 2013.

National Council of Women of Canada – Annual Meeting will be held June 01 – 04, 2012

Congress of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations will be held in Toronto October 16 – 20, 2012

Exhibits at the Ukrainian Museum of Canada, UWAC

For Saskatoon, please visit their website *www.umc.sk.ca.*

Built With Faith Hope and Love: Early Saskatchewan Ukrainian Churches
Photography of Ed. Stachyruk
March 6 – June 3, 2012

An Architectural Sojourn Contemporary Canadian Artist Ron Kostyniuk
June 15, 2012 – Sept. 16, 2012

Visions and Impressions Edmonton/Kyiv artist Iryna Karpenko
October 1, 2012 to Jan 31, 2013

Ukrainian Language Credit Courses

St John's Institute in Edmonton will be offering a 3-week Ukrainian language class providing 5 credits toward a high school diploma. Courses are offered in Ukrainian 10, 20 and 30. For details visit their website or email to programs@stjohnsinstitute.com.

Українські Великодні Традиції

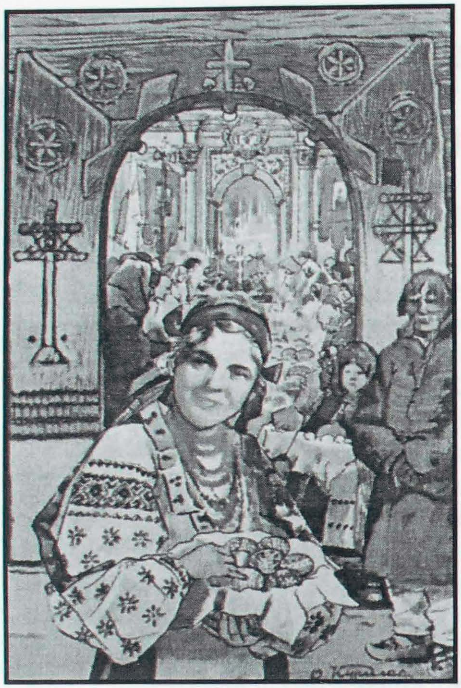

Прикраса Церковна на Великдень

Рік-річно перед Великоднем робляться заходи в церковних громадах, щоб почистити, відновити і прикрасити церкви. Свято Воскресення важне і не годиться його стрічати по-буденному. Та як по домах робиться потрібні приготовання до Великодня, так і в церкві потрібно тої самої господарської дбайливости передсвяточного приготовання. Навіть хочеться мати нове одіння на Великдень. Природа оживає, хочеться йти в парі з природою. Всі ті приготовання підносять настрій і зроджують нові надії. Очікується Великдень з піднесеним настроєм. Українська жінка з давніх-давен віддає свою увагу на віднову і прикрасу церкви перед Великоднем, бо ж це щось необхідне. Як же стрічати Великдень і святити паску в занедбаній церкві?

Поза саме чищення, миття, прання та подібне йдуть ще інші приготовлення. Сходяться жінки по хатах, чи в народних домах, і роблять стоси паперових квіток на вінки і букети. Прикрашують ними іконостаси, стіни, образи, хоругви, великі свічники та хрести. Йде на то немало вечорів праці.

Великодні Страви і Віджива

Український Великдень зберіг сильну традицію у великодніх стравах. Днями готуємо всяке м'ясиво і різне солодке вибагливе печиво. Очікуємо тої хвилі, коли можемо привітатися традиційним поздоровленням "Христос Воскрес" і почати великодну страви свяченим яйцем.

Та всі ті кухонні приготовання зводяться тільки до двох родів страв - м'ясива і солодощів. З відживного боку це не вистарчаюче. В додатку до традиційної шинки, ковбаси, сальцесона, кишки, студенцю і солодкого печива треба додати ще городину та овочі. Такий додаток зовсім не порушить традиційности великодніх страв, але піднесе їх вартість.

Весною по всіх склепах доступне всяка свіжа зелена городина, як салата, зелена цибуля, редька, помідори, а навіть свіжі огірки. До великодного мясива знаменито надється салата з такої різнородної городини.

Дальше бараболяна салата є необхідною до зимного мясива, хоч це також не належить до традиційних великодніх страв. Та самого м'яса не можемо їсти. Не слід забувати про хрін.

Свіжі овочі повинні мати місце при великодній їжі. Для того можна взяти хоч би самі помаранчі, або з додатком других овочів. Обібрати помаранчі, покраяти на малі кавальчики, перемішати з покраянами яблуками або бананами, скропити цитриновим соком, посипати дрібним цукром, додати видушений сік з одної помаранчі і подавати після головних страв.

Не слід наварювати яєць кілька днів перед Великоднем. Тіькки свіжозварені яйця добрі.

Додаючи городину та овочі до великодніх страв, заокруглюємо цілість тих страв і підносимо їх відживну вартість.

Торжественний обряд розговлятися

Розговлятися це значить за спільним столом в родині ділитися свяченим і по довгім пості їсти освячені страви. До великодного стола засідає родина з побожністю з поворотом з церкви. Стіл приготовлено як до святочного обіду. На столі повинні горіти воскові свічки. Прикрашення стола повинно бути великодне. Коли є рані цвіти, то вони повинні бути уміщені в невеличкій вазі з галузкою верби. Розговляються свяченим яйцем. Одно яйце крається на тільки частин, скільки є членів в родині. І тут знов так само як на Різдво, де голова родини проводить в голос великодний тропар: "Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим що у гробах життя дарував". Батько обділює всіх свяченим яйцем, яке їсться насамперед. По обіді молодь сходиться під церкву, де відбуваються гаївки.

Вливаний Понеділок

На другий день Великодня називають часом вливаним понеділком. Колись в Україні, а головно в західних землях України, був звичай, що хлопці ходили в ціли обливання водою. Не всюди вони йшли. Не до кожної хати. Коли збереться кілька хлопців, то йдуть до тих домів, де котрий а них має дівчину. І лише той хлопець, що його дівчина, обливає її водою. Дівчина знов обдаровує хлопця найкращою писанкою за це. Тай батьки дівчини гостять хлопців. Та цей звичай не має в собі аж такого значіння і він знехтується. Однак в Канаді можна багато ще чути про вливання у великодній понеділок.

Проводи

Перша неділя по Великодні називається Провідною неділею, або прямо Проводами. Люди йдуть до церкви і знов несуть повні кошики, та вже не святити, а їсти. В кошиках повно різної страви. Це сестриці та братчики церкви справляють нині проводи. По Богослуженню всі лишаються коло церкви, застеляють столи на дворі, розкладаюь їжу, запрошують між себе священика-пароха. Є окремо приготовлений стіл для жебраків, яким послуговують сестриці. Після обіду остається ще багато їжі як паска, крашанки, м'ясиво, все роздається бідним жербракам. По цім лишаються чоловіки і жінки коло церкви, де співають провідних гаївок, які вже належать тільки до чоловіків та молодиць. Молодь тої неділі немає тут нічого до діла. З дівчат ніхто не приходить і не бере участи в проводах. Все це належить до замужніх жінок. У нас в Канаді широко знане в провідну неділю спільне свячене. Є це дуже гарно переведений до церкви звичай проводів, які відбувались в Старім Краю і тут де в чім змінились навіть на краще. Бо ось, приміром, сестрицтво, чи жіноче товариство при церкві, робить всі приготування. Отже робиться вже все пляново, зорганізовано. Далі прихід зо свята з проводів йде на потреби церкви. Є в Канаді самотні українці, які не мають ні рідні, ні родини і спільне свячене вони споживають у великій громаді українській. Таке спільне свячене влаштовують не тільки при церкві, а в кожній найменшій громаді при народнім домі, а як нема, то прямо десь в хаті.

"На Сторожі Культури", Накладом Союзу Українок Канади, Винипеґ, Ман., 1947 (Видано з присвяченням 20-літтю культурної праці організації СУК)

A Mother and a Little Child

A mother and a little child
came into the world and smiled
earth has never been the same
since they came
with their touch of spring
men called Him little king
and her his undefiled...
the Mother and the little Child.

A mother and a growing boy
brought the world a special joy
sharing all our common ways
nights and days
as a family,
none knew their destiny
earth could have been his toy...
the Mother and the growing Boy.

A mother and a dying son
loved the world with hearts as one
through His death on Calvary
in you and me
He has come to dwell
earth cries "Emmanuel,
see what their love has done!"...
the Mother and the dying Son.

Bill Peffley

The Pysanka Message

In her beautiful book, "The Pysanka Message", Yvonne Panchuk interprets the rich heritage of our traditional Ukrainian Easter eggs - pysanky. Her eloquence and exquisite illustrations bring the pysanka to life, imbuing this ancient tradition with freshness. Her book is "humbly dedicated to our Lord and Saviour, Jesus Christ", and is "for all women and men who write and appreciate pysanky." We deeply appreciate Yvonne's interpretations, and we trust that they will edify you as well. Christ is Risen! ***[Ed.]***

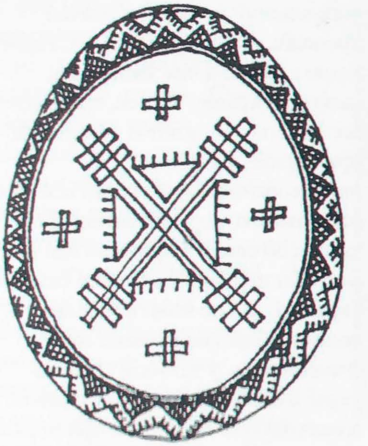

Easter Bread (paska) Pysanka

"Easter Bread" shows a central cross element. It represents the Paska, or Easter bread, which is blessed at church on Easter morning in celebration of Christ's resurrection. Paska bread also reminds us that Jesus said, "I am the bread of life." He is "the true bread from heaven... For the bread of God is he who comes down from heaven and gives life to the world." (John 6:32, 33, 35).

"Easter Bread" also represents the rejoicing of the victory over sin and death through the resurrection. Paska bread reminds us of the end of the Lenten fast, a pre-resurrection time. The blessed bread is eaten in celebration of the resurrection of Christ Jesus. It represents the blessings of the new life in Christ by the power of His Resurrection. Christ is risen! "...The Lord is risen indeed..." (Luke 24?34).

Easter Monday Pysanka

The design shows St. Andrew's cross with fir branches or palm branches. This shows the passion and death of Christ. It also shows the promise of eternal life and the forgiveness of sin, in triumph over death. The use of St. Andrew's cross reminds us of the example that St. Andrew set in preaching the Word even at the cost of his life.

"Thus it is written, and thus it behoved Christ to suffer, and to rise from the dead on the third day: And that repentance and remission of sins should be preached in his name among all nations, beginning in Jerusalem." (Luke 24:46-7)

"And he commanded us to preach unto the people, and to testify that it is he which was ordained of God to be the Judge of quick and dead. To him give all the prophets witness, that through his name whosoever believeth in him shall receive remission of sins." (Acts 10:42-3)

"For I am not ashamed of the gospel of Christ: for it is the power of God unto salvation to every one that believeth." (Rom. 1:16)

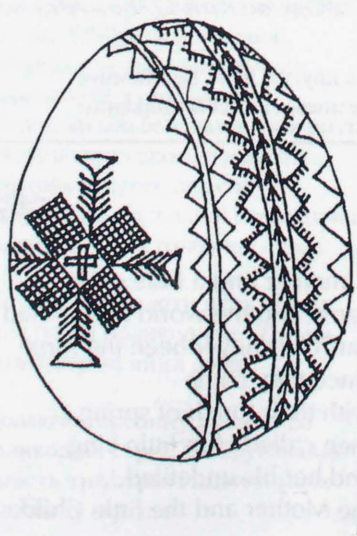

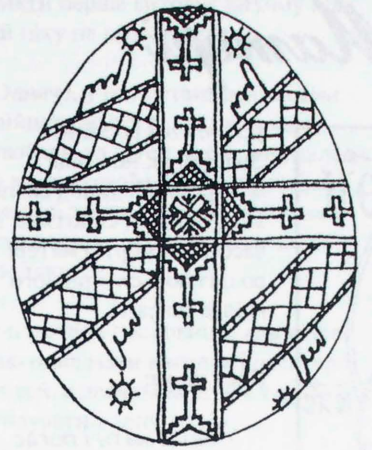

God's Hand Pysanka

"God's Hand" shows a sun symbol with God's hand. It tells that God is creator and source of both physical and spiritual light and life. The crossing eternity bands form a cross to remind us of Jesus. Forming a cross this way shows that Jesus is Christ-God.

"God, who at sundry times and in diverse manners spake unto us by his Son, whom he hath appointed heir of all things, by whom also he made the worlds; Who being the brightness of his glory, and the express image of his person, and upholding all things by the word of his power, when he had by himself purged our sins, sat down on the right hand of the Majesty on High." (Heb. 1:1-3)

Heavenly Gates Pysanka

This pysanka tells about birth into everlasting life with elements of cleansing and growth under God's watchful eyes. The heavenly gate, Jesus, is the entrance to eternal life.

Jesus said, "I am the way, the truth, and the life; No man cometh unto the Father but by me." (John 14:6)

"I am the gate; whoever enters through me will be saved." (John 10:9)

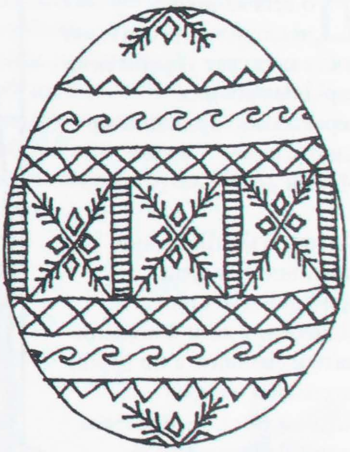

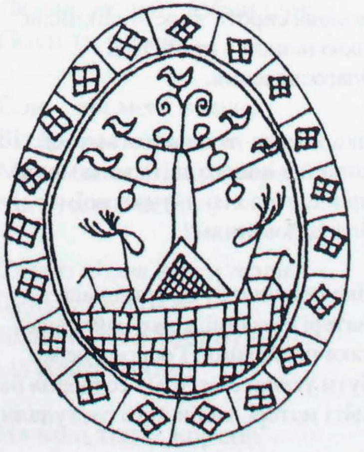

Tree of Life Pysanka

A broad-leafed tree is the symbol of the tree of life. It is usually surrounded by stags or birds or both. It represents the ideas of renewal, creation and paradise.

"...was there the three of life, which bare twelve manner of fruits, and yielded her fruit every month; and the leaves of the tree were for the healing of the nations." (Rev. 22:2)

"To him that overcometh will I give to eat of the tree of life, which is in the midst of the paradise of God." (Rev. 2:7)

Значіння Свята Матері

Ой, думала я, гадала,
Що то сонечко сходить,
А то моя матуся,
А то моя рідненька
По подвір'ю ходить!

Ой, думала я, гадала,
Що то сміються ангели,
А то моя матуся,
А то моя рідненька
Всміхнулася до мене!

До всіх великих національних свят, які досі святкував український нарід без різниці переконань, прийшло ще одно, а саме: "Свято Матері".

Свято це має подвійне значіння: поперше, причинюється до піднесення ваги й пошани матері-людини, а по друге, це символ нашого відродження, це предтеча великої будуччини.

Що таке "Свято Матері" і чому потрібно його святкувати?

Кожна людина, кожний народ, кожне плем'я має якісь свої святощі.

До таких великих святощів кожної людини зачисляємо перш усього пошану для матері, для тої, яка дала нам життя, яка нас виплекала, виростила і виховала. Приповідка каже, що мати держить хату за три роги, а батько за один. Всі клопоти домові, більша частина праці в вихованню дитини, в якім би це не було стані – все спочиває на плечах матері.

Вона для добра своїх дітей віддає усе: болі, труд, сльози, здоров'я, серця свого не жалує дитині, для її добра.

Народна пісня каже:

А де ж, моя доню,
З твоїх лиць калинка?
Ой, у мене, моя мамо,
В колисці дитинка!

За дитиною йде здоров'я і цвіт лиця по трудящім дні й не безсонній ночі.

Мати - це той вогонь, який огріває хату щирою любовю і який лучить усіх членів родини. Знаємо, як не стане матері, який холод віє по хаті, які діти сиротята, а часом зо смертю матері розлітаються з рідного гнізда по світі.

Поет каже:

Умерла мати і погас вогонь,
Що грів всю хату!

"Мати" – символ чогось найкращого, найбагатшого, найліпшого.

До кого в хвилях смутку й зневіри в життю, хоч би і старша людина летить думкою, як не до матері?

Сотки приповідок і співанок маємо про маму.

У весільних піснях молода сирота з гробу викликає свою неньку і просить її благословення.

Яка ж сила любови тої матері, коли й з іншого світа вона може принести долю дитині своїм благословенням?

Яке повинно бути становище матері в родині, каже найкраще така пословиця: Господь не міг бути усюди сам, тому сотворив на світі матері, щоби його заступали!

Чи може бути більш гарне становище, як матерей в родині?

Мати перша виховує дитину і дає їй ціху на ціле життя.

Одначе, у нас останніми часами дійшло до того, що ця, повна любови до дітей, мама дочекалася в життю своїм багато поневірки: за свої труди, за своє серце, за свою щирість приходить чорна подяка.

І повстала пословиця, яка каже, що одна мати вигодує і десятеро дітей, а десятьом дітям тяжко годувати і одну матір.

Багато народніх оповідань розказує про лихі діти. І які б вони не були, ці лихі діти, мати все для них має щире серце.

І ось ми нині обходимо "Свято Матері". Даймо їй в родині належне становище і шануймо цю велику святість, якою є для людини: мати!

На це свято вибрали ми найкращий місяць: коли усе заквітчане зеленню і квітками, коли в природі настала обнова; в місяці, який є символом нового життя. І ми віддаємо шану, по-перше, рідній Неньці, яка нас виховала, віддаємо шану мамі-Українці, яка синів своїх виряжала на непевну боротьбу за рідний край, - а символічно віддаємо шану і нашій другій Неньці-Україні! В ім'я любови для рідної неньки, складаємо заповіт любови і для цієї для нас усіх спільної Мами, бо нинішнє свято є символом її відродження!

Весна і май, квітки в гаю
Зацвіли. Свято на землі,
Я тобі, Мамо, присягаю,
Що буду вірна все Тобі!

Хвилевий занепад поваги матері, це її поневолення чоловіком і дітьми мусить обов'язково пропасти безповоротно і безслідно, бо виховання дітей матерями-рабинями мститься на цілім народі.

Мати-рабиня не виховає вільної людини з визвольними поривами, діти не виссуть з її грудей любови до широкого, свобідного лету до соняшних просторів, до золотої майбутньої долі. Мусимо прагнути до витворення найкращого, ідеального типу матері, яка розуміє своє велике завдання в родині, а тим самим в життю та розвою Народу!

Благословенна будь, Мамо-голубко!
Сонце душ наших!
Тобі нині клонимось серцями!
Святий символе
Добра й любови,
Благословенна будь, Мамо, між нами!!

О. Дучимінська

Над Хрестом

Колишу свою дитину
І співаю їй.
Люляй, люляй, любий сину,
Поки ти ще мій.

Сон - ява мені віщує,
Вітер вість несе. –
Мати бачить, мати чує,
Мати знає все.

Скоро підеш межи люди,
Щоб служити їм.
Шана й дяка тобі буде
На шляху твоїм.

На чолі твоїм корона
І жезло в руці.
В ризах, сину, ти червоних,
Ввесь ти в багреці.

Без упину ллється слава
На мною зорю –
І гримить в народніх лавах:
"Радуйся, царю!"

І на гору тебе, світе,
Попровадить путь.
Поведуть туди, а звідти
На руках знесуть.

Колишу свою дитину
І співаю їй.
Люляй, люляй, любий сину,
Поки ти ще мій.

Олекса Стефанович

Our Grandmothers, Ourselves

I recently came upon a wonderful book entitled "Our Grandmothers, Ourselves: Reflections of Canadian women", edited by Gina Valle, foreword by Joy Kogawa. This book contains a collection of stories contributed by Canadian women raised in immigrant homes. It is a tribute to their grandmothers and the significant role they have played in shaping their lives. It celebrates the women who have bound us to our cultural and historical roots, affirming that cultural heritage is manifested through language, food, storytelling, music, religion, holistic healing and symbols. The story, "Seeing Through Amber-Coloured Glasses" by Dr. Alanna F. Bondar, also published in this collection, is an eloquent and poignant tribute to her own grandmother, whose fearless uniqueness shaped her foundational life views. As a woman with a rich Ukrainian heritage, I enjoyed reading this story immensely, and I trust that you will too. On this Mother's Day, let us celebrate our grandmothers and recall all the gifts they have given us! *[Ed.]*

Grandmothers should be ruling the world. I say this without a hint of a joke. Grandmothers see the future in a way others do not. As the world of the flesh decays, the life of the spirit flowers. Grandmothers are a field of wildly blooming, exquisite and riotous flowers.

I know all this to be true because, having become a grandmother, I have felt an indescribably powerful force within – the love that surrounds a baby. Other grandmothers know about this. When we meet, we recognize the phenomenon. New grandmothers say in awe, "I never knew it would be like this. It's like being in love."

How blessed is the baby that knows a grandmother. Of course there are exceptions – every category has its aberrations. But as a species, grannies are uniquely loving, long-sighted – viscerally connected to past and future. In a cut-flower world, grandmothers connect. Their boundless hearts encompass the generations. And as the seedlight within them shines, their power moves on in the bright hearts of the babies they touch and love.

Blessed are the grandmothers for they secure the future. Blessed are their eyes for they see with love. Blessed are their hands, tireless in holding the babies of the world. Blessed are their feet, hastening to the baby's cry. Blessed are their bodies, given for birthing in the past, given to loving always. Blessed is the light in which they live and move and have their being. Blessed be grandmothers.

Blessed be.

Joy Kogawa

Reprinted from "Our Grandmothers, Ourselves: Reflections of Canadian Women". Edited by Gina Valle, Raincoast Books (Vancouver, 1999). ISBN 1-55192-270-3

Seeing through Amber-Coloured Glasses

Alanna F. Bondar

Here, landscape becomes my earliest understanding. Before words, my thoughts drift to granite cliffs, mother to my poetry. The language of instinct. Perhaps then it speaks of my heritage. Beyond metaphor, these are my roots, now delving deeper than white pine roots dug nail scratch and toe into a wishfully dissolving internal crust. These are my veins, a crystallized quartz running white through grey, stripe to this landscape and hidden in beached Lake Superior agates. Deeper than jack pine's hold on remote cliffs, I hang to these edges like a baby to her feeding mother. It's this rock that I sink my heart into - through lacking soil-nutrients, it is a rock more solid than my ancestral heritage, forgotten in family photo-albums, black and white sternness and picture-posing

clasped hands. Beyond stories that stopped being told as each member dropped mysteriously into famine in Ukraine. Second-hand stories more twisted than my jack-pine frontier, more remote. They speak of a Stalinist famine, sealed borders. Zero tolerance. Youngest of seven sisters, my grandmother Rosalia receives a letter begging her to stop her generosity; the used clothes are too expensive a tariff. Another letter, scribbled in black ink, the hand of Ukraine's intelligence explains the choking regime, their country full of secrets, the robbing of souls. In the hands of a Communist living in Canada, where my Ukrainian-Canadian grandfather has placed it, this letter pleads for recognition of a political demise. Instead, the return address is memorized. Word is sent to Russian Communists and family letters start a new cycle of hardly decipherable codes sent from Siberia. "This change of climate," the letter explains is "for our health." More solid is this new land I've been born into that crushes past hardships. Erosion moves slowly, as slowly as the thought that lost possibilities of the past could have made my Canadian present as inaccessible as Lake Superior's depths.

With this prose poem, my thoughts turn to my maternal grandmother who - unlike my father's family, suffering nearly a century with too many hardships - struggled for a place of liberation. I associate familial whispers of pain and loss with paternal origins: wails of gypsy tunes played out on the piano in minor keys - always in minor keys - and the sad sounds of my concert-violinist uncle, playing from the rooftop in the old neighbourhood for everyone to hear. A free concert, inspired by melancholy that didn't stem from leaving the U.S.S.R., from missing their home village, or from remembering my granddad's home near the Baltic Sea, but from a loss of pride, knowing as immigrants they'd always be struggling to catch up. We are Ukrainian. We speak the language. We are told not to speak it at school. Assimilation. We must strive to be like others.

Pranciska (Eichas) Vasiliunas, my mother's mother, had wanted a better life for her family too; but her desire stemmed from her ambitious heart. Born the youngest of 11 children in a small village - Sakaline Taurage, in Lithuania - Grandma was the only member of her family to emigrate here in 1929, to begin a better life for herself. She was following the promise of greatness and opportunity, but her struggle was long. She scrubbed floors daily, earning herself a hernia and thus cut-off pay. When she could, she would buy meat, confessing to her priest for having done so. Later she would say enough Hail Marys to absolve her of murder. Tired of waiting for the love of her life to be ready for marriage, she accepted a proposal from a rich Lithuanian coal miner in Flin Flon, Manitoba. Granddad was told he would never get a wife with his looks - even hair permed, expensive suit and all. Little did he know Grandma would have married the Hunchback of Notre Dame if he'd promised to feed her. Granddad married "the prettiest women in Winnipeg."

My grandmother seems to rebel against assimilation. I ask her about the Depression years, and she lapses into a Lithuanian mumble - the stories lost to foreign rhythms. I lose the stories just as easily, without a translator to help me preserve them. I understand her in fragments. It takes too long to ask her about words I do not know. Slang mostly. People's names. She speaks of the old country. "Achhhh," she says, "old country...so many colours and dancing, always dancing, and singing. Oh how I loved to sing..." She sinks into a lullaby as she laughs. She has not lost her mind. She laughs because these memorable snippets are part of the narrative. She can tell by the look on my face that this is not the way you tell a story over here. Instead, she tries to stick to the point, but the music always finds its way back into her speech as part of the telling. "Old country...oh, we were so poor, but so happy." Somehow it all seems silly to her, what I must think about all of this when my life here in Canada is so much better. Why would I be interested in these stories? She doesn't want to say much more - better I should have a blank slate, lest I be tainted by her poor past. But I want to know. I urge her. Determined to protect me from the recollections of the hardship, she will not budge, acting as though hearing the stories will make them a part of me. Despite her attempts to keep me from her past, I absorb her ways and pity myself at times for the traditions I have adopted, living in an English majority.

Anglik - we all laugh when a "Brit-mix" date comes to pick up my sister. He says something foolish like, "I'll have her back by 10:30." No one listens. There are no borders here except the limitlessness of trust. We are necessarily "good girls." No questions are asked, but no questions need to be. *"Anglik - ohhh Anglik,"* my grandmother repeats to herself, shaking her head. Her discrimination against the "majority" breaks from the trend for us to assimilate. It's her attitudes that help me to maintain my individuality, despite my parents' effort to have us fit in, in a way they perhaps never felt they could. Raising us on the British upper-class model, my father forbade us to wear jeans, encouraging long woolen skirts and pretty classic sweaters. On Halloween he did what he could to protect us from standing out before we arrived at school: "I'll wait here - just in case nobody else is in costume." My grandmother some-

how managed to counterbalance the fear of the first generation. She would respond, "Achhh,..." and encourage me to dress as I pleased. Her encouragement was my sanity. I changed in the car to protect that spirit Grandma and I worked so hard to cultivate. In high school, I repressed the urge to break into song in the middle of a story, for fear it was not appropriate. Instead, I took voice lessons and prepared for conservatory exams, with my grandmother as the entire audience. Her smile guided me. "Always...you would sing. As a child, always singing. And such golden hair. Always...you would sing."

I am painted by my grandmother's naming of the world. Her words, her language, name things for me in ways that English fails to do. I did not hear her world outside the cozy cubical of her home, and it was like playing house every time I entered there as a child, like make-believe. There we developed our own secret code that extended the linguistic limitations. My friends, much too colourful for their mundane names, English names such as Sarah, Beth or Jan, were knighted in a secret ceremony by my grandmother, who designated names for them according to their personalities. Sarah become Schnek, a talker whose incessant verbal forays left my grandmother in a whirlwind, eyebrows creased as she strained to understand her. "She says nothing," my grandmother explained, "she is a talker." And Beth was quite, much too gloomy for a child of her tranquil beauty; she was coined Meegla, an enveloping fog that rolls in quietly. Jan became Mahjzah, "a small bit" who never outgrew her petite stature. Later, when boyfriends turned up on the scene, my grandmother acted as the Oracle of Delphi. Her insights, my friends would say, were like hearing a code that had deeper meaning. I always suspected that her wisdom was actually her inability to retain English names: they were simply more words she was required to remember. She called Jan's first boyfriend Gylys. My grandmother and I both knew it mean "a sting" or a sharp pain, but Grandma told Jan it meant "nogoodnik." Despite the discrepancy in translation, Jan eventually stopped seeing him. There was no need for language disputes in a women's world of untold wisdom.

"Beyond clichés, I carry a piece of her with me.... Grandma's energy gives me strength. There is no need for translation."

But my grandmother's world was magical for more reasons than just her language and her quirky wisdom. She had answers for everything. Always thinking, always inventing a world of reason against the confusion of living without knowing much English in an English-speaking country. She was illiterate; she could not write to her own sisters without the help of a Lithuanian neighbour who, in exchange for a casserole, would write or read for her. Often her reasons made sense, such as the fact that her roses grew so well because she gave them coffee grinds and banana peels; that homemade chicken soup with cabbage cures colds; that if the grass if kept short, mice will stay out of the basement. But sometimes her reasons were simply odd. She would tell us that Sarah would never attract a good man because she read too much. It was not that being smart kept the boys away; reading actually changes the shape of your eyes, and in the end, it is the eyes that determine a perfect match. Her neighbour's husband had a heart attack because his wife didn't love him enough. Another friend's son was "slow" because he was conceived by a drunken husband. Then there were the explanations that would drive my mother insane in ways that she couldn't let go. They would spend hours arguing over so-called facts because my mother needed to believe that Grandma was all-knowing. For example, once Grandma got over her suspicion of light bulbs, she would not use any bulb of more than 60 watts for fear that the unnatural light would damage her skin. The microwave caused hair to fall out, phones caused brain cancer, and watermelon could not be eaten within two hours of going into the sun.

I consider the ironies of how I am now pursuing my Ph.D. in English literature. My academic work seems to flow with her vision of a new life here; I wrap myself with the words she continually reached for in translations. I immerse myself in the literature of an English culture, like a character in a children's book who has fallen into a keyhole. I do not slip into this world to alienate her or to run away; I am here *for* her, watching her live vicariously through me. Symbiosis. I continued in school at her urgings. "What do I do with a B.A., Grandma?" "Now what do I do with a Master's?" I tease her, asking, if she had her way, would I be in school forever? "Why can't you be like everyone else's grandmother and insist I settle down and get married?" We laugh together over the issue of my future, and she is proud.

I am my two grandmothers' namesakes; their forces continually battle between my first and last name. I am also a poet, whose training in the power of metaphor comes initially from the process of translation, with which my grandmother perpetually struggled. Empowered with language, I armour myself against the only limitations Grandma felt in transplanting herself into foreign soils.

While Grandma was teaching me her "facts of life," Mom was trying to erase the effect. She wanted me to assimilate into a culture that rolled its eyes at such nonsense. She wanted me to acquire a "Brit card," as though it were some club you could join rather than having to be born into it. So I learned how to set a table, completed with salad fork and dessert spoon; how to hold a teacup; how to talk to strangers in a way that made it sound as if the script were already written, taken from a novel. How to marry well. Grandma and I didn't need those boxes; she taught me that rules and etiquette exist for people who are too lazy to see each situation anew. Unlike my mother, I prefer my grandmother's interpretations.

When grandmother was near death, she kept her wits about her, though her veins, soft and blue, were bulging from her dripping skin, bruised with hospital needles. Her body, a skeleton covered by skin, held the active brain of a youthful woman. Born April 28, 1906, she was always a stubborn Taurus in every stitch of her character. When her health was failing, her conversations with my mother were in hushed tones, whispering things that would otherwise have caused her embarrassment. Visits to the hospital seemed more foreign to me than the secret language that passed between us. For the first time ever, she kept secrets; the need for a bedpan or a glass to be held to her lips so she could drink.

The day my grandmother died I inherited an amber pendant - given to my grandmother by her godmother. It is somehow symbolic of the real gifts she has given me. The amber radiates a vibrant smell of pine, like the smell of her perfume on the old scarves she used to wrap around her head. Her *joie de vivre* has no corresponding expression in Lithuanian. My grandmother would often balk at the limitations set in her simple country language. Her energy was so unlike the amber I wear around my neck. It speaks to my unique heritage.

Beyond clichés, I carry a piece of her with me, larger and more precious than any keepsake passed from generation to generation to be kept in what my mother calls a "hopeless" chest.

Grandma's energy gives me strength. There is no need for translation. Her lessons contrast the pain I see in my father's family's eyes - that need to succeed - by complementing it with the true spirit of life. My grandmother would remind me fondly that, ultimately, to succeed is to learn first to love. I have been for many years so wrong about my heritage. I begrudge the lack of photos and diaries and huge family reunions. I wish there had been more.

Although I still believe that the Canadian landscape speaks a heritage that no other-scape can replace, I link my grandmother's veins, pulsing with blue blood, to the rivers of my destiny.

Пісня про День Матері

Автор і композитор
Наталія Май з України

Подала Павліна (Григор) Лисак
Едмонтон, Альберта

Мені сорочку Мама вишивала,
Неначе долю хрестиком дала,
Щоб я легких стежок не шукала,
І до людей привітною була.

Приспів:
А сорочка Мамина біла, біла,
А сорочка Мамина серцю мила,
А сорочка Мамина зігріває,
Я її до серденька пригортаю.

Літа неначе птахи пролітають,
Вже донечки, як квітки на весні,
Я їм сорочку вишиваю,
Як вишила Матінка мені.

Приспів....

Виконуй доню, Мама говорила,
Закони Божі істини прості,
Не зраджуй землю що тебе зростила,
Не залишай нікого у біді.

Приспів...

На тобі сорочечку білу, білу,
На тобі сорочечку серцю милу,
Будеш її зранечку зодягати,
Буде тобі серденько зігрівати.

Приспів...

Жіночі Постаті
Women of Influence

Бл. пам. НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

В Обороні тривалого миру і прав людини

Промова пані Н. Когуської на Другому Всеканадійському Конгресі Українців Канади Торонто, Онт. - 4, 5, 6 червня 1946 р.

Коли зважити нині змагання народів і бажання держав, то побачимо, що людство всіма силами прямує до того, щоб запровадити в світ тривалий мир. Світ шукає способу, щоб міжнародні справи можна було полагоджувати мирною дорогою. Світ також знає, що мусить відновити себе по останній війні, яка принесла великі знищення. І от для укладу тривалого миру відбуваються, одно по другій, міжнародні конференції, формується Організація Об'єднаних Держав.

І наша думка в нинішних часах намагається обхопити життя з його складними подіями. Бо можна спитати: хто з більшою увагою слідить за ходом подій, які відносяться до цілей тривалого миру, як слідить за ними жінка? І коли б наближалася слідуюча війна, то ніхто, здається нам, не відчував би так жахливо її приходу, як би це відчувала жінка, мати, дружина. І для нікого війна не спричиняє такого надмірного болю, як спричиняє вона матерям. З останньої війни поет оспівує терпіння матерей і каже: "Вслухуюся в жахливі події війни і при кожній новій жертві бою мені не жаль ані друга, ані жінки, що лишилася, мені не шкода навіть самого героя, що впав". Кого поетові жаль, то матерів. Він каже, що матері ніколи не забудуть своїх дітей, які погибли на кривавій ниві.

Остання війна, послуговуючись новою технікою озброєнь, забрала багато жертв, які погибли на кривавій ниві. А далі війна спричинила бездомність, сирітство, голод. Ми, жінки і матері, не хочемо більше війни. Ми не бажаємо крови і смерті. Ми гидуємо насильством, яке несе війна, і погорджуємо жорстокостями. Ми в муках і стражданнях приводимо на світ наших дітей і не для того, щоб потому їх молоде тіло розривали гарматні кулі. Ми ростимо і виховуємо наших дітей не для того, щоб їх по війні вертали нам каліками. Ми творимо нашу родину і наше родинне господарство і не хочемо, щоб воно згоріло в поломінні війни. Для нас родинне огнище є святощами нашого життя і нашим ідеалом є бачити наших дітей як морально здорових одиниць, з яких складається висококультурна нація. Війна - це руїна і смерть. І тому-то на пляни тривалого миру ми, жінки, дивимося з великими надіями. Дивимося і на те, що самий тривалий мир не буде ідеальним, ані тривалим, коли поруч нього не буде поставлений принцип: в обороні прав людини, в обороні прав народу або держави. Організація Об'єднаних Держав може стати на сторожі мира і забезпеки прав людини. І тільки через надання свободи кожному народові, на кожнім континенті, буде можливо осягнути тривалий і справедливий мир.

Сьогодні жінки по цілім світі не тільки виявляють бажання тривалого миру, але приступили до плянової праці над ним. Минувшого місяця відбувся в Ню-Йорку конґрес зорганізованих жінок світу, в якому я брала участь. Конґрес був скликаний Національною Радою Жінок Америки. На нім були присутні представниці з Північної Америки, Полудневої Америки, Азії, Австралії, Европи, та Африки. Головна ціль Конгресу була така, щоб виробити в жінок світу єдність думки та поняття принципів тривалого миру. А голова Міжнародних Жіночих Рад, др. Чіро сказала, що жінки майже по цілому світу мають право голосу, та ці голоси не завжди спрямовані для цілей миру. Що голоси жінок використовують для своїх цілей шкідливі елементи, яких інтереси є проти принципів тривалого миру.

Та не тільки самими голосами й плянами приступили жінки до праці. В щоденному житті по

війні на жінку спали великі обов'язки. От погляньте хоч би на те, що у руїнах знищеної війною Европи до відбудови життя приступила насамперед жінка Ана О'Гер МекКормик, яка в одній зо своїх статей в Нью-Йорк Таймс змалювала жінку з мітлою в руках. Ця змальована жіноча постать вкладає багато сили, щоб в тім відчути всю глибину трагедії будь-якого народу. Бо зруйнований дім значить не лише розвалену хату, але означає зруйноване життя родини. А родинне життя є першою основою народу та держав. Отже в цім треба розуміти велике завдання жінки, треба розуміти її турботи та заінтересування новим ладом світу.

Та спинімося на хвильку на цім, як зложилася доля жінок декотрих народів в Европі. Ми знаємо , що жінки народів в Европі переживали цю останню війну далеко тяжче, як ми в Канаді та Америці. От, хоч би те, що жінки Англії переживали години ворожих налетів, хоронились з дітьми, терпіли голод, холод, невигоди, недостатки, гоїли рани в домах та шпиталях. Жінки Франції, Бельгії, Голяндії, Чехословаччини - жінки цих народів, опріч воєнних злиднів, зазнали також почувань, державного та національного поневолення, тоді коли Німеччина окупувала їх краї. А все ж таки з закінченням війни жінки цих народів належать сьогодні до свобідних державних народів. Наїздник - поневолитель забрався з їх краю. Інакше сповнилась доля жінки українського народу. Дім української жінки у цій війні був так зруйнований, що навіть нема що вимітати та випрятувати по війні. На землях України відбувалися найбільші бої. І коли наїздник - Німеччина забралася з українських земель, то зараз прийшла Москва з ненависною для українців комуністичною диктатурою, з насильством, щоб накинути своє панування українському народові. І нині українська жінка втратила все: свободу, дім, родину, яка розпорошена по світі. І так ми бачимо похилу, українську жіночу постать, як стоїть вона серед

згарищ власних хат, стоїть на роздоріжжі замучена, зневолена, але в душі своїй ніколи не покорена бажаннями ворога. Її бажання - бути господинею своєї власної хати, на своїй власній землі. Однак нині ця жіноча постать не має захисту перед негодою. Чи не матиме вона захисту перед недолею? Захист вона мусить мати. І нині організовані жінки світу, які ідеалізують тривалий мир, які голосять ідеї свободи кожному народові, на кожному континенті, можуть не чути і не бачити цієї української жіночої постаті. Не можуть не бачити жінок сорокамільйонного народу, який не має прав людини. І перше питання, на яке хочеться почути відповідь, це питання: чому Росія насильно відгородила землі України від цілого світу і не дає можливості мати з жінками України будь-які зв'язки? Жінки українського народу люблять творити і працювати та живо інтересуватися справами світового характеру. Українські жінки в західних землях України мали зв'язок перед війною в міжнародній культурній співпраці з жінками інших народів. Але нині вони силою ізольовані від світу. Москва не дозволяє ні листування, ні часописів.

Нас, українок в Канаді, глибоко обходить доля української жінки в Україні. Обходить нас та жінка, яка нині живе в межах рідної землі, безправна й упокорена, обходить нас доля й тієї жінки, що з воєнних причин опинилась на еміграції. Ця перша, що живе під Совєтами, знаходиться в невимовно тяжкім положенні. Ця українська жінка мала би право бажати війни, бо важко жити поневоленому народові, важко виховувати дітей в любові до рідної землі, якими опісля заповнюються тюрми, заслання, над якими знущається ворог. Ця українська жінка ненавидить режим комунізму. Ненавидить Москву з її жорстокою диктатурою. Українська жінка бажає, щоб край її народу був самостійною українською державою з

демократичним ладом. І ця українська жінка з надією дивиться на висунутий принцип "в обороні прав людини". Ми, українки в Канаді, поділяємо бажання і надії української жінки. Вона нині не може промовити свої бажання перед світом, бо в Совєтському Союзі диктатура. Але в обороні прав української жінки говоримо ми, українки, що живемо в Канаді, в Америці.

Доля української жінки на еміграції в Европі незавидна також. Утративши все і опинившись на чужині, ці жінки не мають де дітись. Будучність - це питання, на яке їм тяжко відповісти. Кілька разів загрожувало їм насильне виселення під Совєти, куди вони не хочуть вертатися. В обороні тих жінок, та взагалі українських скитальців, виступила була на одних зборах Об'єднаних Держав пані Елеонора Рузвельт, жінка бувшого президента Злучених Держав Америки. Обороною української жінки на еміграції чимраз більше інтересуються жіночі організації світу.

Ми, українки в Канаді, цінимо високо принципи демократії, тієї держави, в якій живемо. Ми не жаліли своєї праці, ані свого добра для воєнних потреб держави підчас останньої війни. Нас глибоко інтересує доля Канади і ми, поруч жінок інших народів в Канаді, стали до спільної праці для добра цього краю. Ми віддали Канаді наших синів для оборони краю перед ворогом. Не одна свіжа могила вояка-українця, виросла в землях Англії, на берегах Франції в Дієп, на гарячих пісках Африки або на Островах Тихого Океану. В наших серцях лишився незагоєний жаль по втраті наших синів, але нас кріпить та віра, що наші сини умирали героями, що вони віддали своє життя для кращого ладу на світі.

Тому нехай цей один з найвищих людських ідеалів "в обороні прав людини" буде примінений і для українського народу. Нехай українська жінка знайдеться в колі демократичних народів, щоб могла співпрацювати для добра вселюдських ідеалів.

Blessed Memory NATALIA KOHUSKA

The following are highlights from the article in Ukrainian (pg. 16-18), written by Natalia Kohuska of blessed memory. You may recall that in the previous issue of Promin, we informed you of her passing - our first and long-time editor of Promin. It was mentioned that besides her many attributes she was a staunch supporter of human rights and more specifically of women's rights, and greatly valued the contribution that women make to society. The Ukrainian write-up in today's journal was presented at the 2nd Congress of the Ukrainian Canadian Committee (now Congress) held in Toronto the 4, 5, 6th of 1946. Her thoughts and statements made at that time in history were indeed forward looking.

The following are highlights of Natalia Kohuska's presentation and not a literal translation. Keep in mind that this was written in 1942. In doing so ask yourself the question, "Where do we presently stand in respect to human rights in Ukraine?". [Ed.]

When we review the efforts of nations we are aware of the fact that most of them are focused on peace in the world. Efforts are being made to resolve worldly conflicts and issues in a peaceful manner. All are keenly aware of the fact that there is need for renewal following the war that just concluded. Consequently there is a move to form an organization called the "United Nations".

The situation the world is in today forces us to contemplate the future. The question that arises is: Who is deeply concerned with world peace, and who is following this issue very closely? The response is – women. If there were to be a subsequent war, who would fear this most of all? Again, the response is – women. They are the ones who are most deeply affected in their roles as mothers and wives. In poetry we find reference to the fact that it is a mother, who will never forget a child who lost his/her life in battle.

The recent war resulted in the loss of many lives. It left people homeless and orphaned. Women do not want wars that bring about blood and death. We do not bear our children to be wasted away at wars, or return home crippled. As mothers we wish to see our children well and safe as it should be in any peaceful nation. We look forward to peaceful times, even though they may be difficult. We look forward to the establishment of the United Nations that will provide regulations upholding peace and human rights.

Recently an international Congress was held in New York sponsored by the National Council of Women of the USA. I (Natalia Kohuska) was fortunate to be a participant representing Canada. The main focus was to unite the women of the world with the principal of world peace. Women must exercise their right to vote and to participate in discussion and not be swayed by harmful elements that work against peace.

This will only happen if we join together on this issue. Women must work to protect their homes and families from ruination. The world must recognize the value of women, their concerns and their desires towards this end.

The women of Europe suffered greatly as a result of the war that just concluded, much more so than the women of Canada and the USA. However, they were able to return to their "free" nations, and continue with their lives. The enemy left their countries. However, the women of Ukraine were not able to do so. Their homes and, yes, their lives had been destroyed. On the heels of one enemy leaving (Germany) another occupied their land (Russia) and forced upon them a communist dictatorship. Consequently today women have lost everything – their freedom, homes, families - in some case families have scattered around the world. The Ukrainian woman stands amidst ruins and at crossroads, battered, but strong in spirit battling against the enemy. Her only wish is to be master of her own home in her own native land. This is not an easy task. The women's organizations of the world may not be aware of this situation. Communication from and to Ukraine has been cut off with the outside world. Previously the women of Ukraine had contact with women in other countries. Russia does not allow for correspondence in or out of Ukraine, nor access to newspapers or other printed materials.

The Ukrainian women in Canada are deeply concerned with the fate of the women in Ukraine. Their concern is for the Ukrainian woman who lives in her native land, but has no rights and is subdued. We are concerned as well about the women who emigrated with no recourse. The women still in Ukraine are in an extremely grave situation under Communist rule. Their pray for a free, democratic homeland. They want only to be able to abide by the principal of human rights. We, in Canada, share their plight and concerns. They cannot voice them, so we, the Ukrainian women in Canada, must do so for them.

We, the Ukrainians in Canada, honour and respect the democratic principles of our country. We stand side by side with the women of other nations to uphold these principles. Our sons have joined forces in battle against the enemy along with other Canadians. Some have given their lives for this freedom. However, we are strong in our belief that they have died as heroes having given their lives for a better future and freedom in the world.

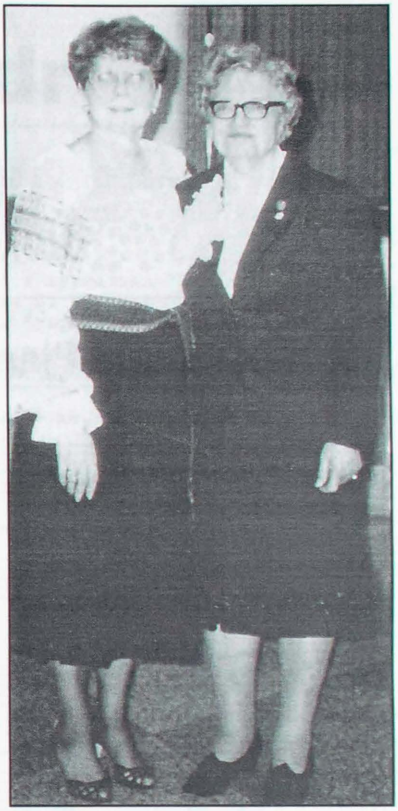

Current Editor-in-Chief of Promin, Orysia Sushko, with Natalia Kohuska in 1975 at the anniversary celebration of the UWAC, Lesia Ukrainka Branch in Hamilton ON

Therefore, may this vital ideal of safeguarding human rights be the guiding principal in our homeland Ukraine. May the women of Ukraine find themselves in a democratic nation, allowing them to work closely with all women of the world for the good of mankind and the safeguarding of human rights.

❖

"There is in every true woman's heart, a spark of heavenly fire, which lies dormant in the broad daylight of prosperity, but which kindles up and beams and blazes in the dark hour of adversity."

Washington Irving

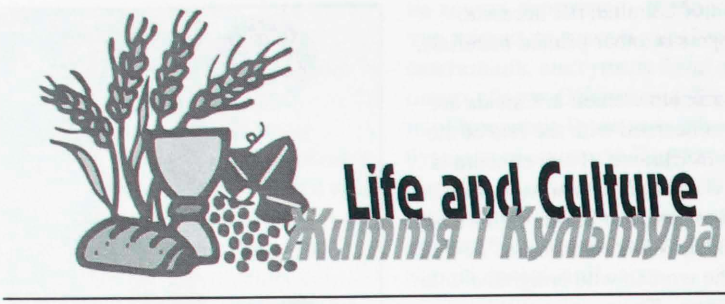

Retirement Planning for Women

by Carla Kozak
UWAC National Promin Convener
Edmonton AB

Any planning for a woman's retirement years must be based on some basic facts. First, women tend to live longer than men. Statistics Canada's current information says the average lifespan is 79 for men and 82 for women, but cautions that a married woman can expect to spend four to ten years as a widow.

Second, women tend to make less money than men, so they have less discretionary money to contribute to various means of saving for the future. The Statistics Canada Survey of Labour and Income Dynamics says a full-time female worker makes 68.3 cents for every dollar a male worker makes.

Third, banks tell us that women have relatively little access to objective financial planning advice, so planning for retirement is very much a do-it-yourself project for most women.

Your first step in planning is to read books on retirement – especially books dealing with the specific needs of women. They will make you aware of the kinds of questions you should be asking and will give you ideas on how to minimize expenses and maximize income for your retirement years. Ask your human resources department about options that may be available to you. For instance, if you are eligible for a retirement package involving a lump-sum payment, is there some way to spread that income over two or more years to minimize your tax payable? Could they put it directly into a savings or investment program that will minimize your tax?

Minimizing your expenses in retirement means paying off all debt before you retire, including credit card balances, mortgages, loans, lines of credit, etc. While your income is at its peak, you also may want to buy a new car, have dental work done, make home renovations and/or arrange and prepay your funeral.

Maximizing your income may involve taking options that reduce your tax payable and maximize the amount of pension that you can keep. Putting funds into RRSP's or tax-free savings accounts may be an option for you – or you may want to put that money into buying income-producing real estate.

If you have funds available for investment, be sure you know both the expected return on investment (ROI) AND what you will be paying in tax on that income. If you have an ROI of 8% and a tax of 10% on income, it may be a better investment than one with an ROI of 15% and a tax of 50% on income.

Before you decide on any investment or savings program, find out the fees involved in signing up for it, maintaining it and getting out of it. For instance, changing your RRSP's from a bank-directed program to a self-directed program could cost you in excess of $600 in fees – whether you are transferring $10,000 or $100,000.

The three keys to good retirement planning are:

(1) learning what questions to ask,

(2) getting as much information as you can on your options, and

(3) starting NOW.

Happy do-it-yourself, ladies!

> "Retirement is the beginning of life, not the end."

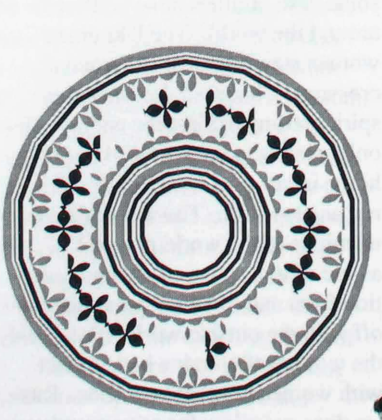

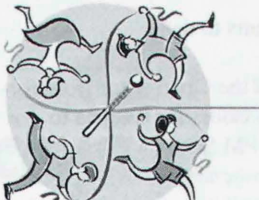

For Our Children
Нашим Дітям

МЕТЕЛИК

Слова з журналика "Весна"
Музика Є. Вавринюка
Форт. супр. С. Яременка

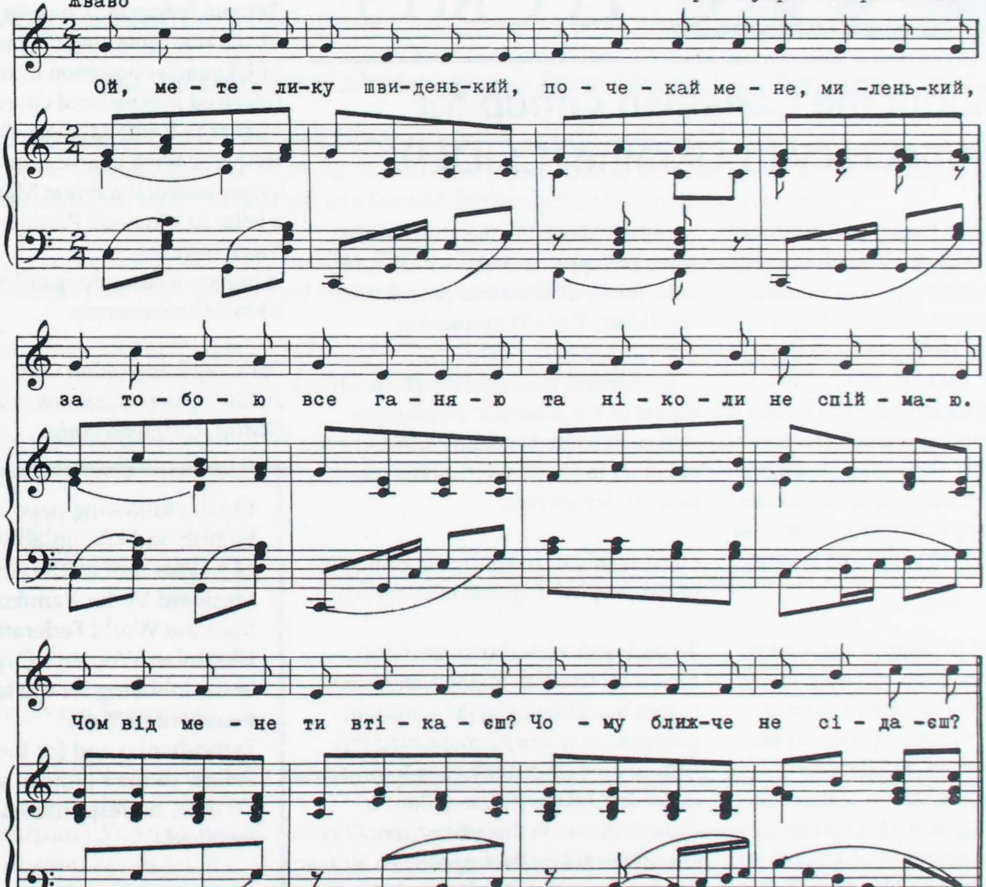

2. Ой, ти, хлопчику хитренький,
Не дури мене, любенький,
Бігай ти хоч цілу днину,
Біля тебе не спочину,
І не дам себе спіймати,
Доки можу ще літати.

3. Ти, метелику шви-день-кий,
Літай, літай, ти, саменький,
Я колись тебе спіймаю,
А тепер часу не маю.
Мене пташки в лісок кличуть,
І гарненько так щебечуть.

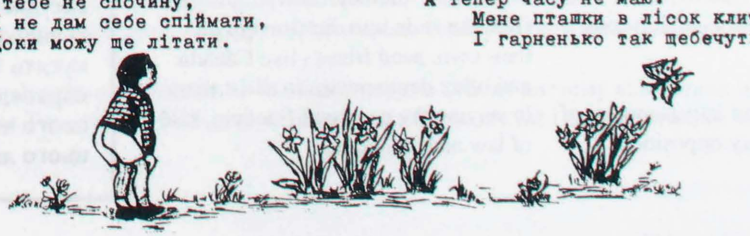

About the Canadian Group for Democracy in Ukraine (CGDU)

The Canadian Group for Democracy in Ukraine (CGDU) is a newly created grassroots organization comprising Canadians concerned with Ukraine's backsliding towards dictatorship under the leadership of President Victor Yanukovych. The Group is guided in its raison d'etre by its democratic Canadian experience, its rights as citizens of a free country concerned with a fledgling democracy, as well as its keen interest in peace and security in the world.

The erosion of freedom of expression, disrespect for national symbols, favouring Russia's interests above those of Ukraine, preferential treatment of the Moscow's Patriarch led Orthodox Church, the politicization of the criminal law system; indeed the systemic violation of universal freedoms and human rights as penned in the UN Declaration of Human rights created a need for greater attention and action in this area and gave birth to the Group.

Some of the recent violations of human rights in Ukraine underscore the rationale:

· Charges against and imprisonment of leading parliamentary opposition members above all, the arrest of the principal opposition party leader, former prime minister and presidential candidate, Yulia Tymoshenko;

· Accelerated harassment and intimidation of the academic community with a focus on historians drawing attention to Ukrainian national resistance to Soviet rule;

· Censorship of media and curtailment of the peoples' freedom of assembly.

To deal with such abuses the Group invites all freedom loving Canadians to join in calling upon the Canadian government to keep condemning this slide towards dictatorship and, if unheeded, take concrete actions to counter them. In this matter, the Group advocates the targeting of oligarchs and senior officials including judges implicated in corrupt and/or criminal activities if these don't cease. The Canadian Group for Democracy in Ukraine acts in response to the call of Ukraine's democrats who, unable to fight the slide into dictatorship on their own, need friends like Canada and other democracies to assist them in staying the course of freedom, rule of law and democracy.

Achievements to date:

· Generated the Open letter from former Ambassadors for Canada to Ukraine to PM Stephen Harper re: Yulia Tymoshenko;
· Secured invitation from the Leader of the Liberal party of Canada, Bob Rae, for Yulia Tymoshenko;
· Organized three demonstrations in Toronto before the Consulate General of Ukraine protesting the incarceration of Ukraine's opposition leaders (received international coverage);
· Letter to Prime Minister Stephen Harper seeking intervention re Yulia Tymoshenko; the Prime Minister sent a letter to Ukraine's President Yanukovych;
· Opinion leadership in defence of Ukraine's democracy.

For more information visit cg4du@groups.facebook.com or email CGforDU@gmail.com.

On the following page are the English and Ukrainian versions of a letter sent to Ukrainian President Victor Yanukovych from the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, lobbying for the fair treatment of Yulia Tymoshenko and for the review of their judicial system. To date, no response has been received.

На слідуючі сторінці подаємо зміст двомовного листа, який був надісланий до Президента України, Віктора Януковича в справі засудження Юлії Тимошенко із увагою на те, що її справи мусять бути розглянуті на справедливій основі. До цього часу немає відгуку на цього листа.

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ
WORLD FEDERATION OF UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS
FEDERACION MUNDIAL DE ORGANIZACIONES FEMENINAS UCRANIAS
FEDERATION MONDIALE DES ORGANIZATIONS DES FEMMES UKRAINIENNES
NGO IN CONSULTATIVE STATUS WITH THE ECONOMIC AND SOCIAL COUNCIL OF THE UNITED NATIONS & UNICEF

СФУЖО

Excutive Office: Suite 205, 2118 A Bloor St. W., Toronto, Ontario M6S 1M8 Canada
Tel.: (416) 546-2491 E-mail: wfuwo@rogers.com Website: www.wfuwo.org

October 20 2011

President Victor Yanukovych,

RE: The conviction of Ukraine's Former Prime Minister, Yulia Tymoshenko

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations is a global organization which coordinates the efforts of 27 National Women's organizations in 16 countries and 4 continents. One of the main areas of focus of our organization is to uphold human rights, therefore the right to a fair and unbiased trial of every human being.

We are deeply concerned by the decision of the Ukrainian Court in the recent conviction of Ukraine's opposition leader Yulia Tymoshenko, and the methods used to arrest, prosecute and convict her.

To this point numerous international leaders and human rights advocates strongly feel that Ms. Tymoshenko's trial did not comply with standards of fairness, transparency, impartiality and due process.

We therefore urge the government of Ukraine to review and strengthen their judicial system according to international norms, so that Ms. Tymoshenko's appeal process will be treated in a fair and democratic manner.

Mary Szkambara
President, WFUWO

---

20 жовтня 2011

Президент Віктор Янукович,

RE: Засудження колишньої прем′єр-міністр України, Юлій Тимошенко

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій є глобальною організацією, яка координує зусилля 27 крайових жіночих організацій із 16 країн і 4 континентів. Одним з основних напрямків роботи нашої організації є захист прав людини, отже, право на справедливий і неупереджений судовий розгляд кожної людини.

Ми глибоко стурбовані рішенням українського суду в засудженні лідера опозиції України Юлії Тимошенко, і методи, використовувані для арешту, судового переслідування і засудження її.

До цих пір багато міжнародних лідерів і захисників прав людини сильно відчувають, що суд над пані Тимошенко не відповідало стандартам справедливості, прозорості, неупередженості та належної правової процедури.

Тому ми закликаємо уряд України переглянути і зміцнити свою судову систему відповідно до міжнародних норм, так що апеляції пані Тимошенко буде розглядатися на справедливій і демократичній основі.

Марія Шкамбара
Президент СФУЖО

Thomas Sunday: An Apostle's Hypothesis

by Donna Farley

Every so often, an issue in the news will raise some sort of clash between science and religion, with ideas (and their proponents) grating and chafing against each other, throwing off sparks and raising hackles, and ultimately generating more heat than light.

The history of science and religion is a long and complex one, and many of the issues first raised in the Renaissance and Enlightenment are still unresolved today. We ought not to be surprised at this, for the tension between faith and knowledge undoubtedly goes back beyond recorded history. For Christians, it is perhaps most clearly exemplified in the Apostle Thomas, who is celebrated on the first Sunday after Resurrection in the Paschal cycle.

In the popular proverbial expression, this apostle is spoken of unflatteringly as the first "Doubting Thomas"; yet neither John's Gospel account nor the Orthodox liturgical text is so unkind to him – nor indeed to the phenomenon of unbelief itself.

Some years ago The Georgia Straight, Vancouver's entertainment weekly, published a cartoon portraying people entering a church and, as they did so, taking their brains out of their heads and depositing them in a box by the door marked "Check brains here." This scathing comment was the work of Dirk Van Stralen, himself a professing Christian grown weary with the entrenched attitudes of the evangelical subculture he had grown up in.

I think it's too bad the cartoonist chose a secular venue to make his point, as the world is already only too happy to hold the Faith as well as the faithful up to ridicule – but then again, perhaps he could get no hearing in the Christian community. A prophet has no honour in his own country.

The hymns of Thomas Sunday are a bit of an eye-opener in regard to this idea of "checking your brains at the door." In the hymns of the services, Thomas is looked on not with censure but with approval, because, like a good scientist, he is "curious" and "bold."

Thomas himself had made the hypothesis that if might actually feel the Lord's wounded side, and the print of the nails in His hands, it would prove Jesus Himself was indeed risen from the dead, and not some mass hallucination of the demoralized Apostles, or a hoax they were trying to put over on the rest of the disciples. The Lord invited this apostle to touch His wounds and test his hypothesis. Thomas, not one of the others, was offered this privilege – and dared to accept it.

"O how praiseworthy and truly awesome is Thomas' undertaking! For daringly he touched the side that doth flash forth with the lightning of the divine fire" (Ode Five Troparion).

Jesus Himself does not condemn His doubtful disciple in the Gospel reading of the day (John 20:19-31); quite the opposite, in fact, as the hymns attest: "Thou didst rejoice when Thou wast examined. Wherefore, O Friend of man, Thou didst encourage Thomas in this, and didst show Thy side unto the disbelieving one, thereby assure the world of Thine arising on the third day" (Matins Canon Ode Four Troparion).

It is perhaps the final words of the Gospel reading that many catch hold of, reading the rest of the story in their light, and drawing an unwarranted conclusion about Thomas and his unbelief: "Thomas, because you have seen Me, you believe. Blessed are those who have not seen and yet believe" (John 20:29).

Who has not seen and yet believes? Not the other Apostles. They too have seen – in fact, they saw before Thomas, because he was not there the first evening after the Resurrection, when the remaining ten disciples, closeted in fear of the authorities, suddenly had all their presuppositions blown away by Christ's entry into their midst through closed doors. Perhaps if places had been exchanged, the proverbial expression today might not be he "Doubting Thomas," but "Doubting Peter" or "Doubting John" instead.

Who has not seen and yet believes? Many have done so down the ages, to this day; and for many, it is the testimony of the skeptical Thomas that helps them to belief, in the absence of seeing Christ resurrected with their own eyes. "Thou has proved the disbelief of Thomas to be the mother of belief for us" (Ode Five).

Sometimes disbelief must precede true belief. It is little help to say to those suffering doubt, "Just believe!" Those who do believe without seeing are blessed indeed; but not everyone has that blessing. Saint Thomas is surely a comfort to those who find themselves not yet convinced.

Christ graciously condescended to Thomas' doubt; more, He singled him out for a very special experience…but not while he remained home alone with his doubt.

The Gospel and liturgical texts generously overlook the question, Why was Thomas not with the others that first evening? And that is because his absence, whatever his own motives, ultimately came about in God's providence. But it is clear he had to return to the fold in order to test his hypothesis. The tension between knowledge and faith could not be resolved from the outside. Only when he once more assembled with the rest of the Apostles was he there to meet Jesus and touch Him.

This is the beginning of the journey from unbelief to belief. To those who remain in doubt, the door of the church must be kept open. When the at-first skeptical Nathanael said, "Can anything good come out of Nazareth?" the Apostle Philip replied, "Come and see" (John 1:46). Unbelief sometimes has less to do with intellectual questions than it has to do with preconceptions or bad prior experiences of what the Church is all about. People in such situations must be invited to meet Jesus for themselves. To give them a tract or prayer to recite may or may not lead them to Him; better insisting, "I will not believe, unless…" and, in he company of those gathered to wait on the Lord, ended by being the first to proclaim Christ "My Lord and my God!"

:THE MYRRHBEARERS:

Leavetaking of Pascha: Keeping God's Time

"That went fast!"

Every year at Pascha, somebody in our parish makes this observation about the Lenten period just past. And every year as we take our leave of the Paschal season, again someone says, "That went fast!"

To be sure, there are times when it seems the forty-day fast will never end. Children moan, "Lentil soup again!," friends and spouses snap at each other, catechumens are suddenly assailed with doubts, and a pervasive weariness settles over us.

Then all of a sudden Holy Week gathers its momentum, like the Wolf inhaling the prodigious lungsful of breath, holding a moment, then all in an instant blowing down the straw house. The services of the Bridegroom, the Twelve Gospels, the Winding-sheet, increase in length and intensity throughout the week, like labour pains; but when they are over, we can scarcely remember those dark and burdensome hours in the light of the newborn Pascha.

When the midnight feast is done, we go home utterly content to sleep, just as the birds are rising to praise God. But without effort we get up again in just a few hours to hunt eggs, turn on the TV for the first time in seven weeks (only to note that there's nothing worth watching!), and breakfast on leftover treats from our baskets. In the afternoon it's off to church again for Vespers and another community meal, and yet there never seems to be any hurry about this blessed day.

God's time moves to its own beat, not to the rhythm of any artificial clock.

As Bright Week begins the Paschal season stretches before us like the summer holidays before schoolchildren. In ancient times, and today in some traditions, all fasting is dispensed with in the forty days from Pascha to Ascension, though in many parishes today the practice is to resume Wednesday and Friday fasting after Bright Week. Still, in some Orthodox countries, Bright Week remains true holiday, with time off work and school to attend services and to feast with friends and family. And yet however we celebrate the days between Pascha and Ascension, it seems the joyful Eastertide comes to an end too soon, and the choir laments, "This is the last time we get to sing 'The Angel Cried'!"

The Year of Grace of the Lord, by a Monk of the Eastern Church, tells us that "it is rare, if one has lived through the joy of Easter time sincerely, that one does not experience a certain constriction of the heart when the day of Ascension comes." Yet, the Monk goes on to tell us, this should not be, for the disciples did not react this way, but rejoiced in Christ's glory in heaven. The Ascension, says the Monk, makes thoughts of heaven more immediate, more actual to us. Do we think of our permanent home often enough? he asks.

Author Madeleine L'Engle has produced a number of novels with interconnecting events and characters, but each falls into one of two streams which she calls by two different Greek terms for time: kairos and chronos. The chronos stories are realistic, contemporary stories that run on ordinary clock time, with nothing to raise the eyebrows of the skeptic. But the kairos tales encompass strange happenings, journeys through time and to other planets, and characters with surprising powers. They are tuned in to another world, another kind of time than the one that so easily meets and overwhelms our senses daily.

So I like to think of God in His outside-our-time heaven, His pure kairos where there are no alarm clocks or deadlines; and yet we know He also came into our ordinary, chronos time and place in the Incarnation. And I like to think those strange time effects of feasts and fasts are more than psychological; better, in fact, to call them sacramental. We feel the time has gone quickly, perhaps, because we have been so busy at our celebrations. But that dissonance between clock-and-calendar time and our apparently subjective feeling about the pace of time throughout the sacred seasons is more than just a subjective perception. It is a sign, a hint (and only one of many), that this world is not our home.

From "Seasons of Grace: Reflections on the Orthodox Church Year", Donna Farley, Conciliar Press, 2002. ISBN 1-88821250-0.

ВЕЛИКОДНІ МОТИВИ

Христос Воскрес!
І я всміхаюсь знов,
І в серці - небо ясне над усім.

Далеко зникли десь
Турботи всі і болі,
Життя нове побідно знов встає.

Життя нове!..
Й на зустріч йому сміло
Всміхаюсь певно я, оновлена, сильна.

Скріпляю сили
Знов молитвою до Бога
І з радістю вдивляюся вперед.

Христос Воскрес!
І темні дні минули,
Десь зникли в безвість, ніби й не були.

В моїй душі
Нові шляхи й простори, -
Христос Воскрес! - правдиво для мене.

Христос Воскрес!
І новою душею
Співати хочу я, і жити, і рости.

Робить... Творить...
І без кінця любити
Усе, що варте є любови у житті!

Віра Смерека

Громадська Хроніка

Community Events

UWAC, Lesia Ukrainka Branch, Two Hills AB Membership Appreciation and AGM

Membership Appreciation

The UWAC Lesia Ukrainka Branch in Two Hills, Alberta honoured all of their members with a much appreciated Anniversary supper on October 12, 2011. After the supper, a rose was presented to the members in the photo (below):

Elsie Rybak – 50 years
Nellie Nikforuk – 60 years
Anne Iftody (charter member) – 69 years
Sophia Dmytruk – 30 years
Annie Logozar – 36 years
Stella Stefiuk – 40 years

Missing from the photo are:
Katie Mandrusiak – 37 years
Mary Romanchuk – 40 years

The years of service by the above members who were presented with roses total 429.

The other members in the photo have a total of 246 years of service: Elsie Choban, Theresa Rudkowsky, Rose Nickiforuk, Rose Sidor, Katie Gorgichuk, Mary Olinyk, Eustine Kereliuk, Olga Chrapko and Joyce Rosychuk.

We, the executive, appreciate the assistance and effort put forth by these women, and wish them many more years of good health and much energy.

Annual General Meeting

The UWAC, Lesia Ukrainka Branch in Two Hills, Alberta held their annual meeting on December 13, 2011 in the Church hall, with President Stella Stefiuk presiding. Our annual meeting began with each executive member presenting their reports for the year 2011.

This year's perfect attendance members were Elsie Choban, Olga Chrapko, Eustine Kereliuk, Joyce Rosychuk and Stella Stefiuk. These members received a crystal angel with a year imprinted on a golden circle attached to the angel.

President Stella gave beautiful gifts from herself to all of the members for all of their hard work.

Following the annual meeting all of the members in attendance drove to our newly owned restaurant (Taste Buds) for supper. Following our prayer, we had a two minute silence for our two deceased members: Pearl Lakusta and Doris Chrapko.

A delicious supper of Chinese food was enjoyed by the 15 members present. Stella Stefiuk and Elsie Choban prepared Christmas cake and cream puffs for dessert – tastefully presented on trays.

Annually we have a big Easter bake sale of paskas, babkas, nalesnyky, holubtsi, pysanky, perishky, prune buns and a pyrohy supper as fundraisers for our Church. At our District Thanksgiving dinner we bring non-perishable food for the FCSS Food Bank. Our branch caters many funerals and memorial dinners for our members.

2012 Executive

President – Stella Stefiuk
Vice-president – Joyce Rosychuk
Recording secretary – Olga Chrapko
Treasurer – Elsie Choban
Corresponding secretary – Elsie Rybak
Promin convener – Elsie Rybak

Submitted by
Elsie Rybak and Elsie Choban

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Perfect attendance in 2011: Stella Stefiuk, Eustine Kereliuk, Joyce Rosychuk, Olga Chrapko, Elsie Choban

2011 Executive

МАТИ Й ДІТИ

Хто вас, діти, щиро любить,
Хто ласкаво вас голубить,
Не стуля в ночі очей,
Дбає все про вас - дітей?
"Мама дорогенька!"

Хто колиску вам гойдає,
Хто вам пісеньку співає,
Хто вам казочку розкаже,
Забавками хто розваже?
"Мама золотенька!"

Як ви, дітоньки, ліниві,
Неслухняні, пустотливі,
Як буває іноді,
Хто ж то сльози ллє тоді?
"Все вона - рідненька!"

М. Ваврисевич

Концерт коляд і щедрівок в Едмонтоні

Коляда-велична пісня, гимн життю, прийшла до нас з сивої давнини, перебула з нами різні історичні зміни, легко ввійшла у християнську добу, прикрасила собою це велике свято Різдва Христового, стала його невід'ємною частиною. Цей гарний звичай колядування прийнявся також в організуванні окремих концертів коляд і щедрівок.

Українське Музичне Товариство Альберти, яке цього року буде відзначати 40 років існування, в 1973 р. зорганізувало такий концерт, в якому брали участь різні едмонтонські хори, ансамблі, співочі групи. З малими перервами кожного року відбувався такий концерт. Цьогорічний концерт, вже 33-ий, відбувся в неділю, 29-го січня 2012 р. в Українській Православній катедрі св. Івана.

Концерт відкрила голова Українського Музичного Товариства Альберти Люба Бойко-Белл, привітавши обох наших владик, Преосвященного Владику Іларіона Української Православної церкви і Преосвященного Владику Давида Української Католицької церкви, все духовенство і всіх присутніх. Слідувало слово-вітання господаря катедри Владики Іларіона, котрий привітавши всіх присутніх, подякував УМТА за організування цього концерту, підкреслив важливість коляд у нашій традиції. Тому що в цей день сповнилося сім літ (2005) від інтронізації на епископа Владики Іларіона, от. Миколай Равлюк склав Владиці від усіх присутніх побажання, і всі заспівали Владиці грімке "Многая Літа". Програму концерту почали всі присутні відспіванням традиційної коляди "Бог Предвічний".

Господарі катедри - збірний Український Православний хор (Св. Андрея, Св. Антонія, Св. Івана, Св. Михаїла), диригент Леся Чумер, заспівали маєстатично "З нами Бог" (муз. М. Федоріва), дві радісні колядки "Пресвята Марія" (муз. М. Гайворонського), "Нині разом співаючи" (муз. К. Стеценка/В. Безкоровайного) і цікаву, маловідому "Щедрівку" (обр. А. Гнатишина).

Дуже приємною появою були учні Рідної Школи при парафії Св. Юрія Переможця (бл. 60 учнів), диригент Лілея Волянська, директор Оля Миц, які заспівали три традиційні колядки: "Добрий вечір Тобі", "На небі зірка" (обидві обр. К. Стеценка), "Во Вифлеємі" (обр. О. Нижанковського), переплітаючи їх святочним віншуванням.

Віночок різдвяних побажань виконав дитячий хор (20 дітей) при Українській Католицькій катедрі Св. Йосафата, диригент сестра Еммануїла Харишин СНДМ, текст-сестра Міріям Голуб, СНДМ, керівник Кася Антошко. Хор заспівав ряд нових, тут ще неспіваних, різдвяних пісень. Поодинокі діти виголошували різдвяні побажання.

В обох виступах дитячих груп (Рідна Школа і Дитячий хор) відчувалося, що їхні провідники зуміли передати дітям любов до пісні, бо вони виконували ці пісні з великим розумінням й ентузіазмом.

Між двома дитячими групами виступив новостворений мішаний хор Капеля Кіріє, диригент др. Меланія Туржон. Вони заспівали: "Слава во вишніх Богу" (обр. К. Стеценка), "Днесь поюще" (обр. К. Стеценка), "З нами Бог" (муз. П. Чеснокова), соліст Маркян Ґовда. Капеля відзначається добрим голосовим матеріялом, який тембром й інтонацією зливається в єдину цілість, що створює

гарний хоровий звук. Дуже гарне враження створила інтерпретація коляди "Днесь поюще".

На відміну великим хорам був виступ вокальної формації "Ре мінор", Марікян, Олесь Стефан Лазурки, Микола Білаш, Орест Ґрох. Вони заспівали: "Радуйся радость Твою заспіваю" (псалом 17 ст.), "У неділя рано" (за М. Колессою - обидві обр. В. Якимця), та "Рождество Христове весь мир празнує" (обр. К. Стеценка/М. Лазурка). Свої пісні вони часто черпають з репертуару "Пікардійської Терції" з України, якої керівником є В. Якимець. Спеціяльно тепло і ніжно прозвучала коляда "У неділю рано".

Хор парафії Св. Юрія Переможця, диригент Ірина Тарнавська, подарував публіці славнозвісний "Щедрик' (муз. М. Леонтовича), "Ой, леліє, леліє" (бойківська коляда, муз М. Гайворонського) та "Ой, на річці, на Йордані" - в обробці знаного, Едмонтонського довголітнього композитора Сергія Яременка. Хор володіє чистою інтонацією, добрим ансамблем голосів. Гарне враження залишила коляда "Ой, леліє, леліє" своїм чистим безпосереднім співом.

Знову на зміну виступив жіночий квартет "Херувими", Андрея Лідер, Меланія Туржон, Петруся і Катруся Тачинські - керівник др. Меланія Туржон. Вони виконали "Прийди, прийди Іменуїл" (обр. Д. Вілконс), "А у цього хазяїна" (обр. К. Стеценка) та "Пресвята Марія" (обр. М. Гайвороньского). В них ідеально зрівноважений ансамбль, звучать наче б співали-грали на одній струні.

Чоловічий камерний хор (12 членів) "Аксіос", диригент Борис Дерів, який теж соліст в коляді "Христос народився", що є в його

обробці. В більш народній традиції прозвучала бравурно й весело коляда "Вифлеємі во Юдеї" (склад от. І. Сембрата, ЧСВВ).

Слідував мішаний камерний хор "Верховина" при Спілці української молоді, диригент Галина Лазурко. Гарно зіспіваний хор заспівав: "Слава во вишніх Богу" (обр. В. Волонтира), "Пасли пастирі воли" (лемківська коляда, обр. М. Волинського) та "Гой, питалася княжа корона" (обр. Г. Гаврилець). Належиться признання хорові, що поповнює свій репертуар творами сучасних композиторів. Всі три колядки це старинні пісні, але в цікавій обробці трьох сучасних композиторів.

Хор Української Католицької катедри Св. Йосафата, диригент др. Меланія Туржон, порадував нас трьома контрастними колядами: "Щедше тріє царі" (кант 18 ст., обр. Р. Стельмащука), "Що то за предиво", цікава, рідко виконана, обробка невідомого автора, ніжна колискова, яку хор виконав з великим відчуттям, та весела, бадьора коляда "Возвеселімся" (обр. В. Безкоровайного). Хор володіє приємним-нефорсуючим звуком.

Хор при парафії Св. Василія Великого, диригент Єлисавета Лісова-Андерсон, заспівав: "В Вифлеємі новина" (обр. Василова), цікаву обробку П. Маценка "Новая Радість", "А вскликнули янголи" (муз. К. Стеценка). В хорі відчувається повна дисципліна, добре викінчення фраз динамічних модуляцій. На кінець хор заспівав присутнім їхнє святочне побажання.

На закінчення програми виступив мішаний хор "Дніпро" під батутою нової дириґентки Ірини Шміґельської. Хор "Дніпро", вірний своїй традиції включати в свій репертуар нові або призабуті твори, почав свій виступ з "Веселітеся" (уривок з партесного концерту 16 ст., невідомого автора). В інтерпретації нової

диригентки хор виконав його точно в стилі творів 16 ст. щодо легкости співу, голосової звучкости, динаміки і фразування. Навіть формація хору, положення співаків була нова для хору. Друга коляда "Ой, на річці, на Йордані" (обр. К. Стеценка) зворушила слухачів своєю мелодийністю і грайливим співом.

Треба згадати, що програму концерту переводила ведуча, молода студентка, Соломія Цісар, яка з відчуттям читала тексти і різдвяні поезії, які дуже вміло і до теми уложила Галина Котович.

Парох катедри от. Стефан Семотюк подякував теплими словами всім присутнім, які заповнили катедру "по береги". Голова товариства Люба Бойко-Белл теж подякувала всім присутнім і особливо всім виконавцям (яких цього року було велике число) за їхній прекрасний спів. Спільною колядою "Во Вифлеємі" виконавців і всіх присутніх закінчилася дуже успішна імпреза. І число присутних засвідчує популярність такого концерту та велику любов до української колядки і щедрівки. До зустрічі на другий рік! З нагоди цього концерту в притворі катедри відбулася збірка добровільних датків на проєкт "Orphanage Project in Ukraine - care of Western Eparchy", допомога сиротинцям в Україні, про який пояснив от. Корнель Зубрицький під ас програми. Зібрано $3,732.00.

Марія Дитиняк

MP Joy Smith Introduces Motion to Establish February 22 as National Human Trafficking Awareness Day

MP Joy Smith, Member of Parliament for Kildonan-St. Paul and national anti-human trafficking advocate, has introduced Motion M-317 which calls on the Government of Canada to establish February 22 as Canada's National Human Trafficking Awareness Day.

M-317— February 14, 2012 — Mrs. Smith (Kildonan—St. Paul):
That, in the opinion of the House, the government should encourage Canadians to raise awareness of the magnitude of modern day slavery in Canada and abroad and to take steps to combat human trafficking, and should do so by designating the 22nd day of February each year as National Human Trafficking Awareness Day, to coincide with the anniversary of the unanimous declaration of the House to condemn all forms of human trafficking and slavery on February 22, 2007.

MP Joy Smith selected February 22 to reflect the anniversary of the day that the House of Commons unanimously condemned human trafficking by adopting her Private Members Motion M-153.

"On February 22, 2007, Canada's Parliament made a powerful statement by condemning human trafficking and calling for Canada to take steps to combat human trafficking in Canada and abroad," stated MP Joy Smith. "Today, sex trafficking and forced labour continues to occur across our nation involving both victims trafficked from abroad and domestic victims, including many from First Nations communities. Over the past few years, modern day slavery has been especially exposed in Canada through cases of young Canadian boys and girls, forced into prostitution."

In 2010, MP Joy Smith released her proposal for a National Action Plan to Combat Human Trafficking entitled 'Connecting the Dots'. This proposal was motivated by her conviction that the complete elimination of modern day forms of slavery requires more than just government initiatives. "Our government has taken a number of important steps to tackle human trafficking including the development of a National Action Plan to Combat Human Trafficking," she said. "Yet, government action alone will not end modern day slavery. Each Canadian must take steps to prevent human trafficking and end this brutal injustice. A National Human Trafficking Awareness Day will help rally Canadian together to effectively eliminate today's many forms of slavery and raise awareness across Canada."

"By connecting Canadians with law enforcement, nongovernmental organizations and policy makers, we are connecting the dots," said MP Joy Smith. "I will never forget the motivating words of a man who heard my message and jumped to his feet to declare that he was proud to be a dot." *Free-them*, a Canadian anti-slavery advocacy organization, was inspired by this man's enthusiasm and launched the "Proud to be a Dot" Campaign to support MP Smith's efforts and encourage Canadians to join the fight against human trafficking.

"Until slavery has been eradicated, there is much to be done," says MP Joy Smith. "We need to get the message out that regardless of who you are, where you live or what you do, you can be a part of the solution to stopping human trafficking."

SMITH MONUMENT COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771

349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

A FAMILY BUSINESS SINCE 1919

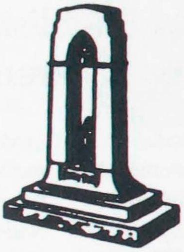

Фундація СУС в Канаді — SUS Foundation of Canada

SUS FOUNDATION OF CANADA

Established 1965

SUS Foundation of Canada is dedicated to the advancement of education and the preservation of the Ukrainian Culture in Canada. SUS Foundation has funded grants in excess of $1,300,000 to our Institutes, Museums, Youth Programs and Children's Camps. Every dollar donated to the Foundation strengthens its ability to increase the funding to your community.

ukestef@yahoo.ca
or
SUS FOUNDATION OF CANADA
620 Spadina Avenue
Toronto, ON M5S 2H4

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR
Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

New Subscription ☐ Renewed Subscription ☐ Gift for a friend ☐

Name of Subscriber ____________________

Address ____________________

City ____________ Province ______ Country ____________ Postal Code ____________

If gift, please indicate from whom ____________________

Cheque or money order enclosed in the amount of $ ______ for ______ year(s)

Canada $25 a year, other countries $30 a year - В Канаді $25 на рік, в інших країнах $30 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

ANNE KRAWETZ

FEBRUARY 11, 1918 –
DECEMBER 16, 2011

All human beings carry with them three characteristics – that is, the physical, the mental and spiritual aspects. Anne was strong in all aspects.

Anne Krawetz always carried a smartly dressed, well-groomed figure. She looked at the world and people around her from a teacher's and an artist's point of view. She saw beauty in everything around her. Anne enjoyed working with ideas that challenged her mentality. The walls in her home were colored with the painting done by her hands. Her garden was an Eden filled with flowers of various colors and trees that were always well trimmed.

Anne had a very strong spiritual faith in God, His son Jesus and the Holy Spirit. She never missed the Liturgy on a Sunday or a church holiday, even if it rained or snowed and she travelled by bus. I first met Anne in 1959 at Prince Charles School at a Meet the Teacher Night, where she taught third grade.

Anne became a member of the UWAC St. John branch in 1967. On behalf of UWAC St. John Branch, I shall attempt to pay a tribute to Anne's life with us.

In 1998 both Anne and I were retired teachers. We volunteered to do some research work with the branch archives from the years 1926 to 1998. We worked on four different projects – all very challenging.

Anne translated the monthly and annual minutes from 1926 to 1966. The second project was to research the financial side of the organization from 1926 to 1998. I worked on the financial research. I will share two items with you: During the time of WWII, the UWAC donated enough money to the Canadian Red Cross to purchase an ambulance. St. John Cathedral received $1,555,000 between the same period of time, from 1926 to 1998. We compiled a third project – a pamphlet listing the duties of the executive members and the duties of committee chairpersons.

But that did not finish our work. We decided to work on a fourth project, which was to research and compile a Memorial Book including the years 1926 to 1998. In this book, we kept a record of al the deceased UWAC members. Today I wrote Anne's name in the book beside the number 256. During any given year, we celebrate two memorial services at which time every deceased member's name is read.

Now onto some personal issues. About three weeks ago I purchased some groceries for Anna. She wanted to pay me with a cheque, but all she could do was scribble her signature rather than her beautiful handwriting. Her illness was quickly taking away her ability to do things nicely and neatly, and she was frustrated!

After Anne's husband, Wasyl, passed away, I invited Anne to join our family for Спільне Свячення - that is for the blessed Easter Brunch. I also invited her to come to our home for Свята Вечера, the special supper consisting of 12 meatless dishes on January 6th. She accepted.

Well, Anne continued to be our guest for both of these occasions for over 20 years. She loved to sing Christmas carols and the Easter psalms. Our entire family adopted Anne as a member of our family for Easter and Christmas, which included my three great granddaughters, Kaedra, Anna and Sarah, who always asked, "Is Anne coming?" Of course, Anne always brought a treat for the children: a jar of her home baked honey cookies.

Anne always had the most beautiful flowers in her yard. She enjoyed working with a great variety of flowering plants, some of which wintered in her basement. Each area in her side and back yards bloomed from early

spring to late fall. Truly an artist's piece of work!

Anne and I spend a lot of time playing scrabble at either her or my home, to keep our minds functioning properly. We visited back and forth after church services on Sundays and Feast Days.

I had never heard Anne complain about anything or anyone. With us there was no time spent on idle gossip or complaint. We talked about ideas that would or could improve situations. We always had many hearty laughs. Yet, there were times when I knew she was very lonely.

I must confirm that Anne was a faithful Christian. She never missed church services on Sundays or holidays unless she was too ill to attend, which happened when she could no longer walk. She was a true friend.

In conclusion, I extend sincere sympathy to each and every member of Anne's family, to the Cathedral members, the UWAC members and to every person who came to her funeral.

May God grant you the wisdom and resources to accept and deal with your loss and sorrow. And may Anne rest in peace. Her life as an artist and a teacher was very successful. Anne's life was filled with so many good deeds for which she will be remembered by all of us.

Eternal be her memory!

Submitted by Joanna Janis
Edmonton AB
together with a $25 donation
to the Promin Press Fund
from UWAC, St. John's branch

DOBR. OLYA DEMCZUK (MAKARENKO)

1955 - 2012

On February 28, 2012, at 2:10 pm, our loving Lord called Dobr. Olya to a place of peace and tranquility, where there is neither pain nor sorrow. Olya was predeceased by her mother Mary Makarenko in 2003 and her father Alex Makarenko in 2011. She is survived by her husband of 31 years, Very Rev. Bohdan; her brother, Rt. Rev. Fr. William (Wasyl), his wife Dobr. Larysa and their daughter Dobr. Natalia and husband Rev. Dr. Fr. Jaroslaw Buciora and their children Alexandra and Anton, daughter Dr. Tamara, and son Paul; her brother, V. Rev. Fr. Volodymyr (Walter) and his wife Dobr. Olia and their son (Dobr. Olya's Godson) Vov (Walter) and wife Natalka and their children Lukian, Matthew and Nicholas, son Gregory and his wife Amy and their children Nathaniel and Isaac, son Andrew and his children Alivia and Sophia, and daughter Stephania; her brother-in-law Michael Demczuk and his wife Helen and their children Gena and Anita; extended family, Gene and Corinne Sturby and family; Donna Leschyshyn; Dr. Terry and Shirley Zlipko and family; V. Rev. Fr. Peter and Dobr. Karen Wasylenko and daughter Laura; and Nick and Mary Budzak.

Olya was born August 25, 1955 in Sudbury, Ontario where she received her primary, secondary and university education. On April 19, 1980, Olya was united with her "lubov" love of her life, Bohdan, in the sacrament of Holy Matrimony in Sudbury, Ontario. On October 26, 1980, she joined Bohdan in the sacrament of Holy Orders at St. Vladimir Sobor in Hamilton, Ontario, and it was from this date that they followed and tried to fulfill the call of the late Metropolitan Ilarion, Service to People, Service to God. They worked together in the Roblin parish district from 1980 to 1990 and at All Saints UOC in Saskatoon, Saskatchewan from 1990 to 2011 with Ridna Shkola, Sunday School, and CYMK. Dobr. Olya was president of the UWAC in Roblin and president and treasurer of UWAC Hanka Romanchych Branch in Saskatoon. During the last nine years, due to ill health, she took a less active role, but her spirit was very much present.

To the Perogy Fundraising Group: a Big Thank You! May God bless you!!! We would like to thank all her brothers and sisters in Christ whose names Our Lord knows for your kindness, love and friendship. To Dr. Zlipko, Dr. Marushak, Dr. Ha, Dr. Gowda, Dr. Fenton, Dr. Joanis, Dr. Klassen, progressive care and intensive care units, department of radiology at St. Paul's Hospital, home care nurses and gamma ray technicians in Saskatoon, the department of oblation at Foot Hills Hospital in Calgary and the department of cardiology in Edmonton, thank you for your God Given

Gifts. To Fr. Michael Michael for the sacrament of anointing and Fr. Roman Kocur for the prayer of separation of the soul from the body and to all my brothers in Christ, thank you for all your prayers.

Prayers were held on Monday, March 5, 2012 at 7:00 p.m., and the Funeral Service was held on Tuesday, March 6, 2012 at 10:00 a.m. Both services took place at the Ukrainian Orthodox Church of All Saints in Saskatoon. Officiating were Rev. Fr. Roman Kocur, Rt. Rev. Fr. William (Wasyl) Makarenko, V. Rev. Volodymyr (Walter) Makarenko, Rev. Dr. Fr. Jaroslaw Buciora and Clergy of the Ukrainian Orthodox Church of Canada. Interment followed at the Orthodox section of Hillcrest Memorial Gardens.

Sleep peacefully, *Sertse,* and I'll be with you in spirit forever and never leave you.

In Dobr. Olya's memory, donations may be made to the UOC of All Saints Icon Fund, Box 8025, Saskatoon, SK, S7J 0P3.

Very Rev. Bohdan Demczuk
Saskatoon SK

The following words were written and read at Dobr. Olya's funeral "tryzna" by her niece, Dr. Tamara Makarenko, who currently lives in Scotland:

I received a short e-mail from my mother on Thursday evening asking me if I could speak today on behalf of Tyotia Olya's nieces and nephews. As I read the black typescript on the screen in front of me the answer was obvious, yet, I spent the whole night lying awake in bed thinking through a series of rather esoteric questions regarding relationships and how well we really know the people we share our lives with.

We hear stories, we acquaint ourselves with biographies, and we think we can learn a person's history - we proclaim we know somebody and what they are like; we judge, we make inferences, we draw conclusions. We categorize, we generalist, we pigeonhole, we point fingers. This human folly is a sad reality that exists everywhere in the world, here in this room to the depths of Afghanistan - often leaving in its wake hurt and pain as we look through people, discount them, fail to respect them, fail to respect them.

I have known our Aunt my whole life - funny that - yet I stand here wondering whether I ever really had the opportunity to know her. What were her dreams, what motivated her and gave her strength, what made her laugh, what made her sad? Many of these questions I can't answer, but here are a few things I am quite sure about.

First and foremost our Tyotia Olia was just that, our Tyotia Olia. She was the loved and loving sister of our respective fathers', and the loyal and loving daughter of our grandparents. She was a Dobrodika, supporting her husband just as each of our mothers' have supported our fathers' in their ministries and various parishes. And in her later years, she was a soldier - fighting illness, fighting hurtful words from ignorant community members, fighting the frustrations of being caught at home with a world at her doorstep. Her only obvious solace found in friendship and the love of her ever-dedicated husband (who just happens to be our favourite uncle).

On reflection, however, there is so much more to know about her. As children I know that we all looked at her as a very special Aunt, the one who never forgot us - not just our birthdays and Christmas, but the first days of school and graduations. We each looked forward to receiving cards and parcels, and a phone call that would always end with a big "*tsyom i dyci*". She loved each one of us, and that adoration was imparted on us at every chance she had. Her hugs were warm and consuming, and her smile was the most genuine smile you would ever get from an adult. We were her *sonetchkos* and her *kitsias...* In her company there were always smiles and laughter, and a tenderness that came from the depths of her heart.

Childhood, however, never lasts long enough and we grew up; but that didn't stop us from engaging her or she with us. I know that she maintained as close a relationship as she could with her nieces and nephews - over the phone, or through visits. As the one having chosen to live abroad, I stand here envious of the contact that each of the others had with her over the past 15 years. The telephone calls to catch up and check up on the grandnieces and nephews, the visits between Niagara Falls, Saskatoon and edmonton over the years. Please cherish those discussions, those visits, those memories - remember each smile, and the support that she was always willing to provide!

We gather here, and know that our Tyotia Olia was taken away too early. There is so much we wanted to continue sharing with her as the years progressed - new jobs, holiday stories, new experiences, updates on how our children were growing - their successes and ambitions and dreams and achievements - and of course our own frustrations and disappointments. She wanted to hear them all. That was our Tyotia Olia - she loved us, prayed for us, worried about us, thought of us, were proud of us, and I think maybe even lived a small part of her life through us.

On a more personal note, my only regret was not to send a video that I had compiled for her several months ago whilst I was climbing some mountains in the highlands - I would've loved to show her where I found peace and solace after fighting my own battles. But maybe that video was not needed, as our Tyotia Olia has now found ever-lasting peace.

The Final Flight

Don't grieve for me, for now I'm free,
I'm following the path God laid for me.
I took his hand when I heard his call,
I turned my back and left it all.
I could not stay another day.
To laugh, to love, to work, to play.
Tasks left undone must stay that way.
I've found that peace at the end of the day.
If my parting has left a void. Then fill it with remembered joy.
A friendship shared, a laugh, a kiss,
Ah, yes, these things too I will miss.
Be not burdened with times of sorrow,
I wish you the sunshine of tomorrow.
My Life's been full, I savoured much,
Good friends, good times,
a loved one's touch.
Perhaps my time seemed all too brief.
Don't lengthen it now with undue grief.
Lift up you heart and share with me,
God wanted me now. He set me free.

Unknown

The family is donating $100 to the Promin Press Fund in memory of Dobr. Olya.

In loving memory of **Harold Halyk**, beloved son of Rose and the late Jack Halyk, please accept our donation of $25 as an everleasting wreath on his final resting place. Harold passed away on February 1, 2012.

May his memory be eternal!

Cousins Ken and Lucy Halyk
Simcoe ON

Бл. п. Олексія та Марії Макаренко

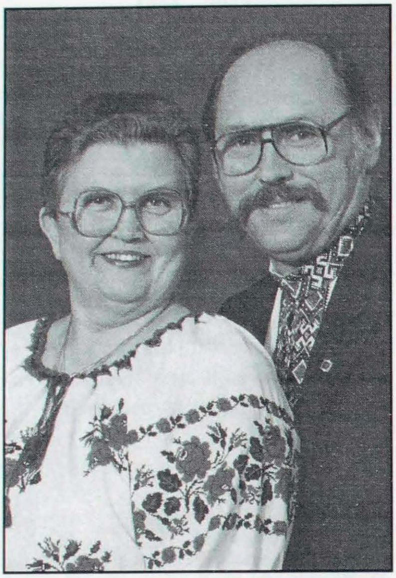

У першу та дев'яту річницю упокоєння наших улюблених батьків, діда, бабу, прадіда та прабабу **Олексія та Марії Макаренко** які відійшли у вічність 1-го та 10-го березня 2003 та 2011 р. висилаємо в їхню світлу пам'ять пожертву $150 як нев'янучий вінок на їхню могилу.

Нехай пам'ять про цих жертвенний та відданих працівників у Божому винограднику буде вічною. Спіть з Богом!

Родини Макаренків,
Демчуків та Буцьорів

As an everlasting wreath in blessed memory of **Natalia Kohuska**, the first Editor of Promin, the following donations have been made:

Pauline Ignash, Winnipeg ... $100
Halyna Kowal, Winnipeg ... $25
UWAC, Lesia Ukrainka Branch, Winnipeg ... $100

May her memory be eternal!

On behalf of the UWAC, St. John's Cathedral branch in Edmonton, please accept our donation of $250 to the Promin Press Fund in memory of our deceased UWAC members:

Dob. Stefanie Yurkiwska - 22 years
Antonia Wirstiuk - 17 years
Valentina Dobrolige - 45 years
Lesia Petriw - 29 years
Maria Hrynchuk - 49 years
Jennie Stogre - 55 years
Olga Kozub - 43 years
Anna Melnyk - 54 years
Anna Krawetz - 44 years

До світлої пам'яті Союзанок що відійшли у вічність, до добрих справ, котрими вони збагатили життя і історію Союзу Українок, ми звертаємося в наших думках. Вічная їм пам'ять!

Наталя Гриців
Едмонтон

The UWAC, Lesia Ukrainka Branch of Two Hills AB is donating $50 to the Promin Press Fund as an everlasting wreath in memory of our dear members, **Pearl Lakusta**, who passed away on August 20, 2011 and **Doris Chrapko**, who passed away on August 31, 2011.

May their memory be eternal!

Elsie Rybak
Promin Convener

PROMIN AD RATES

ONE YEAR *
1/4 page $350
1/3 page $475
1/2 page $600
Full page $1,000
Business card $200

ONE ISSUE *
1/4 page $45
1/3 page $55
1/2 page $75
Full page $150
Business card $30

* (All of the above are presented in black and white, in English or Ukrainian)

Full page, back cover, two-colour:
ONE YEAR $2,500
ONE ISSUE $300

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4 Tel 1-866-524-5314

RELIABILITY Since 1973

athens printing

COMPLETE IN HOUSE SERVICES
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS

- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

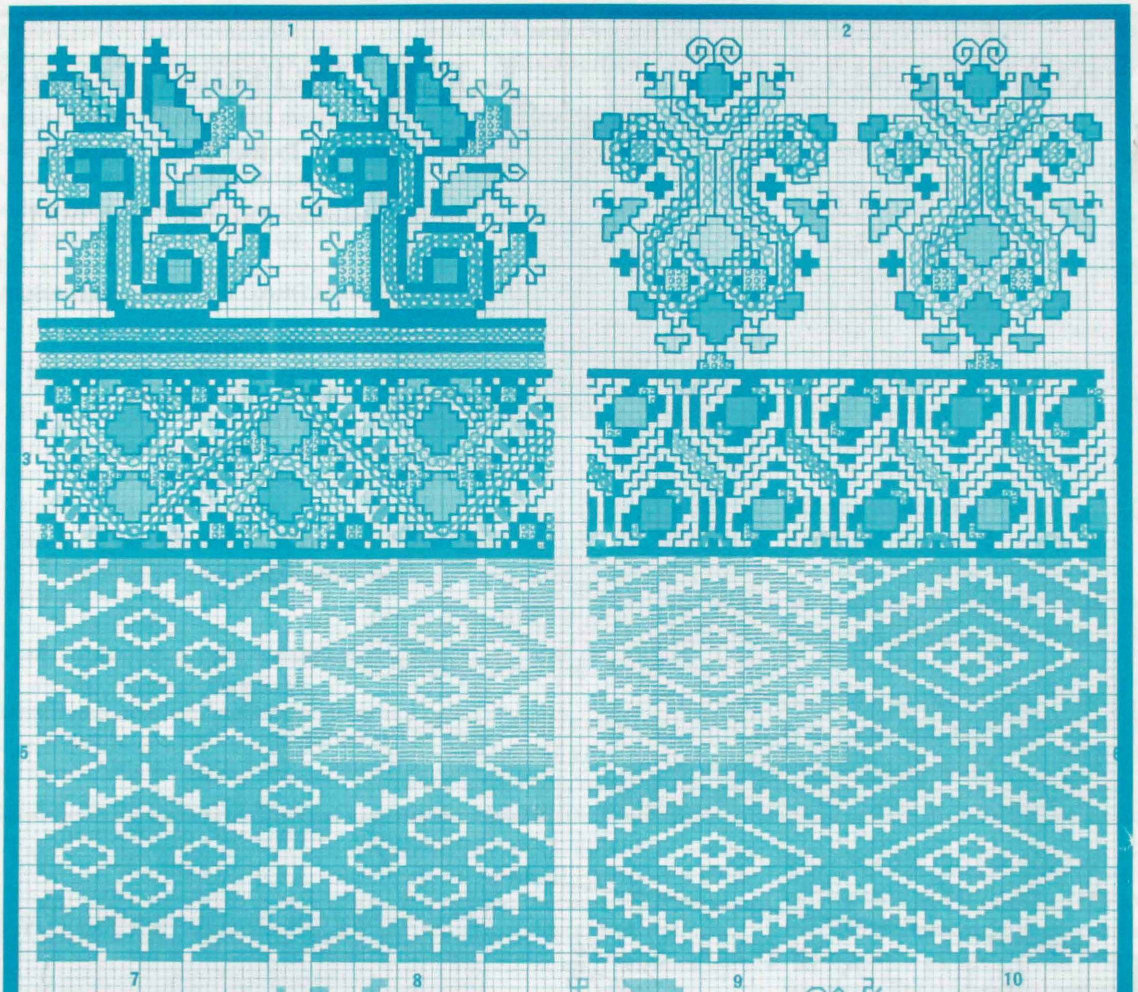

UWAC ST JOHN'S BRANCH
10611-110 AVE
EDMONTON, AB
T5H 1H7 12/1/2012

PM40011733 R09580
Return Undeliverable Canadian Addresses to:
PROMIN
Box 57268, Jackson Station
Hamilton, Ontario,
Canada L8P 4X1